CUM A SALVAT FELIX CRĂCIUNUL

O POVESTE DE ADVENT, CU 24 DE CAPITOLE ȘI JUMĂTATE

Alex T. Smith

LITERA mică

CUM A SALVAT FELIX CRĂCIUNUL

O POVESTE DE ADVENT, CU 24 DE CAPITOLE ȘI JUMĂTATE

Alex T. Smith

LITERA mică

CUM A SALVAT FELIX CRĂCIUNUL

Alex T. Smith

LITERA
București
2019

How Winston Delivered Christmas

Ediție publicată pentru prima dată de
Macmillan Children's Books,
un imprint al Pan Macmillan

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România.
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548
372. e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Cum a salvat Felix Crăciunul

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Cum a salvat Felix Crăciunul;
trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-4146-5

ISBN EPUB 978-606-073-364-5

Bandol, Justina (trad.)

821.111

CUM SĂ CITEȘTI ACEASTĂ CARTE

C*um a salvat Felix Crăciunul* este o carte scrisă în 24,5 capitole. Începe s-o citești pe 1 decembrie și continuă cu câte un capitol pe zi până pe 24 decembrie. Jumătatea de capitol de la sfârșit trebuie citită chiar în ziua de Crăciun!

Poate-ți place să citești cu un adult sau chiar cu întreaga familie. Faceți-vă comozi și citiți împreună! Puteți să și ronțăiți ceva în același timp. Cărțile și biscuiții, de pildă, sau fursecurile merg foarte bine împreună.

Vei găsi în carte și o mulțime de activități legate de Crăciun. Nu trebuie să le faci pe toate, dacă nu vrei, și nici neapărat în ziua la care sunt trecute. Fă-le oricând ai cinci minute libere și te simți în dispoziție de Crăciun.

O TREABĂ FOARTE IMPORTANTĂ

În magazinul de jucării de pe Strada Vâscului era încă aglomerație și gălăgie.

Mai rămăseseră exact douăsprezece minute până la ora închiderii, înainte de sărbători, dar oamenii continuau să intre, sperând să găsească în ultima clipă un cadou de Crăciun pentru cineva special, căscând ochii la jucăriile simpatice așezate ingenios pe rafturi sau admirând uriașa casă de păpuși din vitrină.

Singurul care nu se uita la nimic din toate astea era Dani. Părinții lui erau proprietarii magazinului, și el îi ajutase toată ziua – aducând ceea ce voiau clienții, mutând jucării și fiind într-adevăr foarte ocupat. Acum

însă o zbughi de lângă tejgheaua la care împacheta cadouri, își azvârli iute fularul la gât și, strecurându-se prin mulțime, ieși în stradă.

Avea de făcut o treabă FOARTE importantă.

Era după-amiază târziu, răsărise deja luna, și începuse să ningă. Sute de fulgi se roteau prin aer ca balerinele, apoi aterizau grațios pe stratul de omăt vechi de câteva zile.

Dani o porni pe stradă. Zăpada îi scârțâia sub picioare. Trecu în grabă pe lângă brutărie și măcelărie, îi ocoli pe clienții care se revărsau din magazinul universal și din lăptărie și coti elegant pe lângă doamnele care se îmbulzeau afară din prăvălia pălărierului. Aerul părea să scapere de emoția sărbătorilor.

La colțul străzii, o orchestră de alămuri stătea în frig, umplând seara cu sunetul răgușit al melodiei preferate de Crăciun a lui Dani, într-o variantă melodios-relaxată. Băiatul se opri și ascultă câteva clipe, apoi își aminti că n-are timp de pierdut.

Își croi drum pe trotuar prin ultimul grup compact de cumpărători (care ieșeau cu brațele pline de pungi și pachete) și se opri în fața unei cutii poștale roșu aprins. Se scotoci în buzunare și le găsi pline, ca de obicei, cu toate Lucrurile Extrem de Importante pe care nu poți să nu le cari cu tine când ai opt ani:

- vreo două agrafe de birou (răsucite și desfăcute până rămăseseră numai niște bețigașe șerpuite de metal
- niște sfoară legată în câteva noduri inutile
- un ciot de creion cu mina tocită
- scame
- o castană veche, uscată și zbârcită, culeasă în octombrie.

Toate acestea erau Esențiale.

Până la urmă, Dani găsi ceea ce căuta, de fapt: un plic. Nu se boțise prea tare, iar el își dăduse toată silința să scrie cât mai frumos adresa destinatarului. Îl trimitea cam târziu, dar el spera totuși că are să ajungă la timp. Tocmai se pregătea să-i dea drumul în cutia poștală, când cineva îl strigă pe nume.

– Dani! Dani!

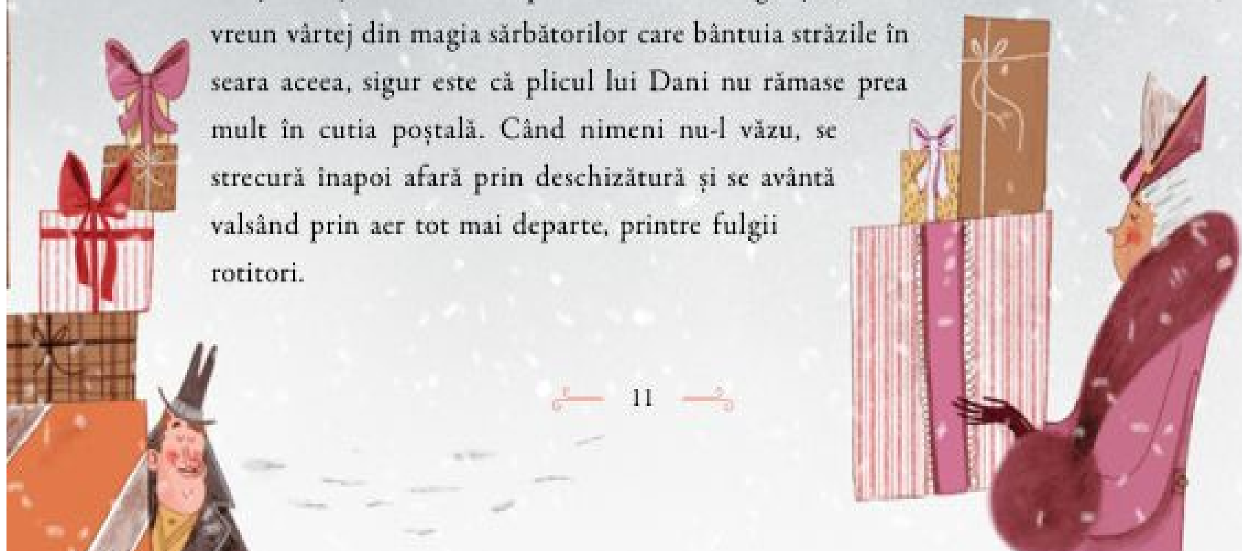
Mama. Stătea în pragul magazinului de jucării, făcându-i cu mâna.

– Vino repede! Ajută-mă să împachetez ultimii ursuleți! strigă ea. Și de ce-ai ieșit pe frigul ăsta fără haină?

– Vin imediat! îi strigă Dani, fluturând și el din mână.

Împinse iute scrisoarea în cutie și se grăbi înapoi spre magazinul aglomerat.

Și totuși fie că fu luat pe sus de vântul înghețat, fie de vreun vârtej din magia sărbătorilor care bântuia străzile în seara aceea, sigur este că plicul lui Dani nu rămase prea mult în cutia poștală. Când nimeni nu-l văzu, se strecură înapoi afară prin deschizătură și se avântă valsând prin aer tot mai departe, printre fulgii rotitori.

SCRISOARE CĂTRE MOȘ CRĂCIUN

Iată cel mai bun mod de a inaugura sezonul sărbătorilor de iarnă!
(Nu uita să pui scrisoarea la poștă cât mai curând,
ca să fii sigur că ajunge la timp la Polul Nord!)

AI NEVOIE DE:

CREIOANE SAU CARIOCI
UN PLIC
UN TIMBRU
AUTOCOLANTE SAU ORICE ALTCEVA AI LA ÎNDEMÂNĂ, PENTRU DECORAT

Moșul va fi foarte fericit să vadă desene sau mici decorațiuni pe plic, și îl poți personaliza în multe feluri. Scrie scrisoarea pe mijlocul foii de hârtie și fă desene și în jurul textului. Dacă ai autocolante, nu te teme să le lipești și pe scrisoare!

1. Începe în colțul din dreapta sus al paginii. Scrie-ți adresa completă – pentru ca Moșul să știe unde să te găsească – asta e Foarte Important –, apoi lasă un rând liber și dedesubt pune data.
2. Acum poți începe să scrii textul propriu-zis. Mai lasă cel puțin un rând gol și scrie pe mijloc „Dragă Moș Crăciun".
3. E bine să te prezinți, spunându-ți numele și vârsta, și să-i mulțumești Moșului pentru cadourile primite cu un an în urmă. Îi poți scrie și o glumă, dacă știi! Îi plac la nebunie.
4. Acum poți să-l rogi să-ți aducă orice-ți dorești anul acesta.
5. Încheie scrisoarea trimițând salutări renilor și la sfârșit semnează-te. Acum poți s-o decorezi.
6. Când ai terminat, împăturește foaia și pune-o în plic. Scrie pe el adresa Moșului – și asta e Foarte Important.

    Lui Moș Crăciun
    în Căsuța de Cozonac
    lângă Troianul de Omăt
    la Polul Nord

7. La urmă, decorează plicul cu desene și autocolante, lipește timbrul și pune scrisoarea la poștă!

UN OBIECT ZBURĂTOR MISTERIOS

Nu după multă vreme, la ora când toate magazinele se închiseseră deja de sărbători, un șoricel alb, dar cu blănița mânjită și pătată, scoase boticul de sub grămada de gunoaie prin care scotocise până atunci. Se afla pe o străduță întunecoasă și luase tomberoanele la rând căutând ceva de mâncare și ceva în care să se învelească pentru noapte, dar fără succes. De obicei, ziarele sunt bune să țină de cald, dar toate filele de ziar pe care le găsise în seara asta erau ninse și, îmbibate de apă, nu arătau deloc confortabil.

Aruncă iar o privire în jur. „Aha! Uite ceva mai potrivit!" își spuse el. Văzuse un petic de material moale ieșind de sub zăpadă. Trase de el cu

putere, dar peticul se dovedi mult mai mic și nici pe departe atât de înghețat și de înțepenit pe cât s-ar fi putut crede, încât bietul șoricel zbură în spate și ateriză, cu un bufnet, drept în fund. Își scutură urechiușele și examină cu atenție bucata de material. Nu era suficient de mare ca s-o poată face pătură. Era doar o fâșie subțire de stofă aruncată de proprietarul croitoriei din apropiere.

Șoricelul oftă. „Nu-i nimic, Felix", chițăi el în gând. „O poți folosi drept fular!" Și și-o înfășură în jurul gâtului.

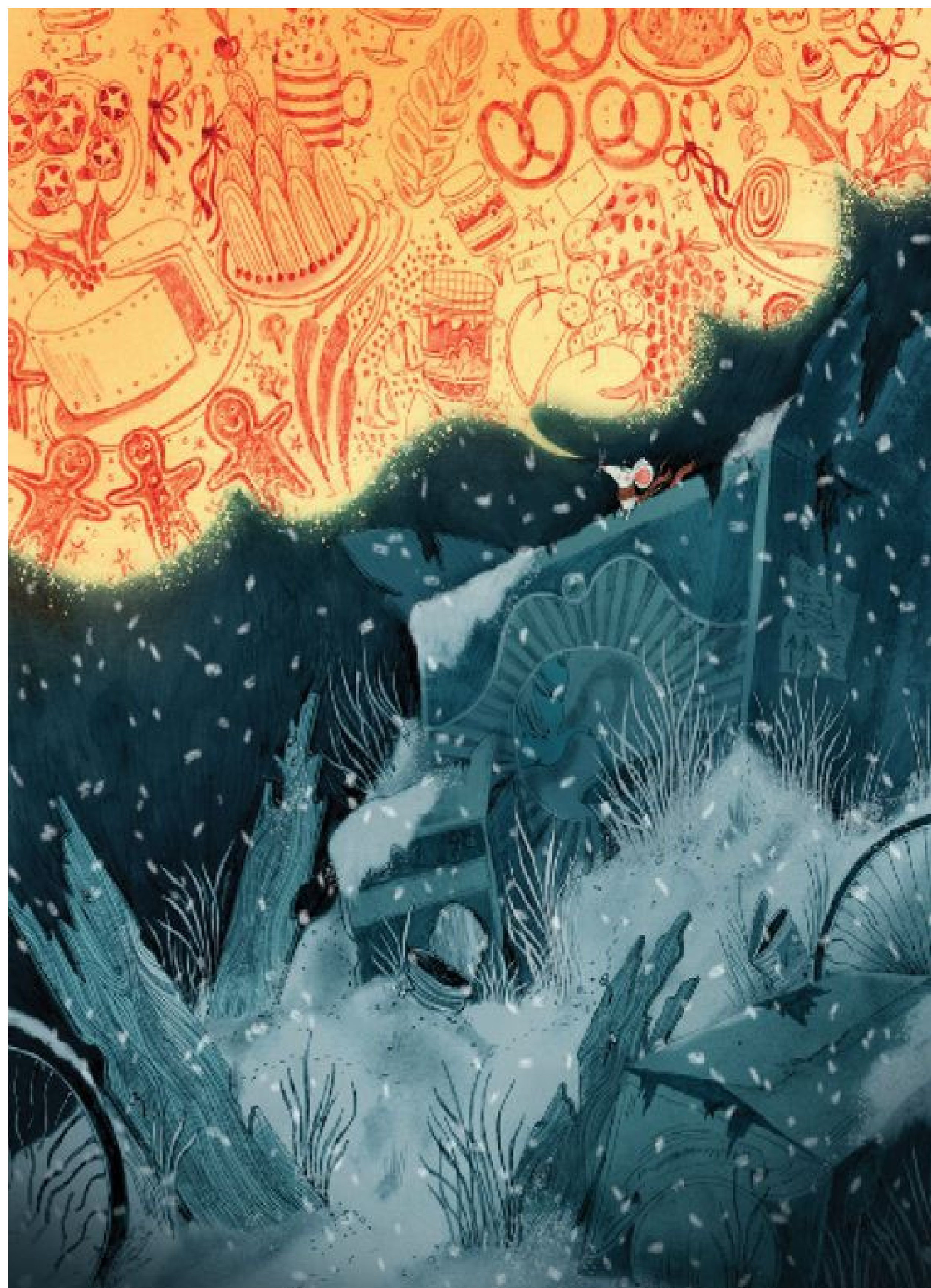
Firește că-i ținu un piculeț mai cald la ceafă, dar în rest nu-i fu de prea mare folos. Noaptea era de-a dreptul geroasă, și micul Felix tremura din vârful urechilor până-n capătul cozii.

Se hotărî să ia o pauză. Când ești atât de mărunt, scotocitul prin ceva – mai ales prin tomberoanele uriașe ale oamenilor – e muncă grea. Ochi colțul cel mai uscat al unei cutii de carton, se cuibări cum putu și închise ochii.

Adulmecă apoi atent în jur. Aerul serii era plin de arome de friptură și de cozonac proaspăt scoase din cuptor și de toate felurile de sărbătoare aduse pe mese în hotelurile și casele din apropiere.

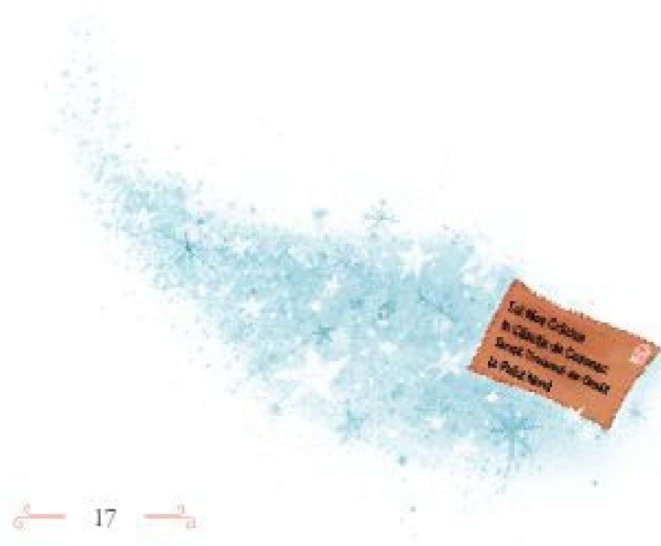
Șoricelul inspiră adânc.

Mirosea a cartofi copți și a sendvișuri mici, gustoase, îngrămădite pe platouri, a pâine proaspătă și a brânzeturi care mai de care mai mirositoare. Îl ajunse o boare atât de delicioasă de brioșe cu caramel și de chec cu portocale, încât bietului Felix îi veni să se înfășoare pur și simplu în ea.

Stomacul lui scoase un geamăt – și el făcu la fel. Nicio fărâmă din mâncarea aceasta n-avea să-i intre și lui în burtă. Trebuia să găsească neapărat ceva de ronțăit chiar acum și, mai important, să găsească un loc cât de cât cald și uscat drept culcuș. Dar unde? Căutase prin toate tomberoanele și în niciunul nu zărise nimic folositor sau bun de mâncat. Trebuia să încerce în altă parte.

Se ridică în picioare și scutură zăpada proaspătă care-i pudrase vârful urechilor. Tocmai se pregătea să coboare din cutie, când auzi un fâșâit venind din spate. Se întoarse să vadă ce era – probabil un porumbel care căuta și el ceva resturi, își spuse –, dar văzu un obiect plat, maroniu-deschis, care se îndrepta direct spre el! N-apucă nici măcar să zvâcnească din mustăți, că obiectul îl izbi din zbor și-l aruncă în aer cât colo, încât bietul șoricel ateriză cu capul înainte în zăpada rece ca gheața.

FELIX DE HÂRTIE

Iată cum poți să-ți faci chiar tu un șoricel simpatic drept tovarăș! Pune-l pe deget, ca jucărie de mână, sau ține-l în buzunar și ia-l cu tine oriunde mergi!

AI NEVOIE DE:

DOUĂ COLI DE CARTON ALB A4
FOARFECĂ
TUB DE LIPICI SAU SCOTCH
CREIOANE ȘI CARIOCI
O BUCATĂ DE 5 CM DE SFOARĂ SAU DE FIR DE LÂNĂ

1. Decupează mai întâi din colile de carton cele patru forme descrise mai jos. Roagă un adult să te ajute.
2. Desenează mai întâi corpul lui Felix. Găsește un castronaș de cereale de mărime mijlocie și pune-l pe coală cu gura în jos. Trasează-i conturul cu un creion și apoi decupează cu grijă cercul.
3. A doua bucată de carton e cea care îl va ține pe Felix pe deget – deci e foarte importantă! Desenează pe coală un pătrat, cu laturile lungi cam cât arătătorul tău, și decupează-l cu grijă.
4. Ultimele două forme sunt urechile lui Felix. Găsește un capac de sticlă, desenează în jurul lui două cercuri și decupează-le cu grijă. Îndoaie-le pe amândouă cam la un sfert din înălțimea lor. Ai deja tot ce-ți trebuie ca să asamblezi șoricelul!
5. Ia cercul pe care l-ai făcut pentru corpul lui Felix, fă o tăietură dreaptă de pe margine până în centru și răsucește-l în formă de con, adică îngust în vârf și mult mai lat la bază. După ce l-ai potrivit, lipește-l cu scotch ca să nu se desfacă.
6. Pune niște lipici pe clapetele de jos ale urechilor și lipește-le pe corpul lui Felix, cam la jumătatea conului.
7. Prinde sfoara sau firul de lână de corpul lui Felix cu lipici sau cu scotch, în așa fel încât să atârne la baza conului. Ia seama doar să-i lipești coada pe aceeași parte cu urechile!
8. Acum ia pătratul și răsucește-l ca pe un sul, cât să-ți intre în el degetul arătător. Închide-l cu lipici sau scotch și apoi lipește-l înăuntrul conului.
9. În sfârșit, ia o cariocă neagră și desenează cu atenție ochii lui Felix. Dacă ai un creion sau o cariocă roșie, poți să-i desenezi și botul și poate niște obrăjori simpatici.

UN PLIC NELALOCUL LUI

Lui Felix îi luă câteva clipe ca să revină în poziție normală, cu picioarele în jos, și să-și deznoade coada. Se scutură bine și se frecă pe bot. „Ce-a fost asta?" se întrebă. Ce era CHESTIA aia care-l răsturnase?

Se cățără la loc pe grămada ninsă de gunoi și privi în jur încercând să afle cine sau ce fusese de vină pentru căzătura lui. Descoperi îndată, și inima începu să-i bată mai repede: era un plic. Șoricelului nu-i veni să creadă: ce noroc pe capul lui! Pentru cei mai mulți dintre noi, oamenii, un plic nu e nimic remarcabil, dar pentru Felix era o adevărată comoară. Dintre toate obiectele pe care le-ar fi putut găsi într-o seară

geroasă de iarnă ca aceasta, un plic – și încă unul relativ uscat – era de departe cel mai grozav! Putea să roadă o mică gaură în el și să se strecoare înăuntru pentru noapte. Avea să fie un foarte plăcut sac de dormit, care să-i țină de cald și să-l apere de vânt și de ninsoare.

Felix țopăi fericit peste tomberoane și înhăță plicul. Tocmai se pregătea să-l găurească la un capăt, când ceva îl opri. Nu-și dădu seama ce anume, dar era ceva care-l făcu să miște fără să vrea din botic și să-și zbârlească mustățile. Se trezi că întoarce plicul pe partea cealaltă și citește scrisul.

Pentru un șoricel, Felix era un excelent cititor. Când îți faci atât de des culcuș în foi de ziar, ajungi inevitabil să înțelegi – măcar așa, de distracție – ce înseamnă toate semnele acelea negre înșirate pe hârtie. În plus, un permis de bibliotecă, după cum se știe, e o chestie tradițională printre șoareci.

Felix își trecu lăbuța peste scrisul caligrafic și citi:

Lui Moș Crăciun
în Căsuța de Cozonac
lângă Troianul de Omăt
la Polul Nord

URGENT!

Și rămase cu gura căscată.

Nu era deci un plic obișnuit. Era o scrisoare către Moș Crăciun! Asta însemna că textul dinăuntru putea să fie foarte important. Dar ce căuta

atunci plicul învârtejit prin aer, ca să dărâme șoriceii din picioare? N-ar fi trebuit mai degrabă să aștepte în vreun teanc frumos ordonat în atelierul cald și primitor al lui Moș Crăciun? „S-o fi rătăcit când a golit poștașul cutia de scrisori", se gândi Felix. Și, oricât de mult își dorea să se ghemuiască înăuntru și să-și dezmorțească oscioarele, îi fu limpede că nu putea să facă așa ceva. Scrisoarea trebuia să ajungă la Moș Crăciun!

– O s-o pun la poștă, ca să ajungă la Polul Nord înainte de Ajun, zise el încetișor.

Dar abia terminase de vorbit și simți că ceva nu se potrivește. Numără datele pe lăbuțe, încercând să-și dea seama în ce zi – mai exact, în ce noapte – erau. Nu-i prea ieși (șoarecii nu-s grozavi la aritmetică), așa că scotoci în grabă prin grămada de gunoi de lângă el până găsi bucata de ziar pe care o dezgropase mai devreme. Era din ediția de ieri – Felix știa pentru că, în noaptea dinainte, dormise sub o altă foaie din ea.

O întoarse cu titlul în sus și desfăcu colțul îmbibat de apă.

– Ah! chițăi el.

Ziarul avea data de 23 decembrie. Iar asta însemna că azi erau în 24, ADICĂ exact în Ajunul Crăciunului!

FELICITARE CU BRĂDUȚI DE CRĂCIUN

Iată o felicitare 3D foarte ingenioasă, pe care o poți trimite prietenilor sau rudelor care-ți sunt dragi. (Sau o poți ține pentru tine!)

AI NEVOIE DE:

DOUĂ BUCĂȚI DREPTUNGHIULARE DE CARTON VERDE
SCOTCH
FOARFECĂ
CREIOANE COLORATE
AUTOCOLANTE CU O STELUȚĂ AURIE

1. Întinde pe ceva drept cele două bucăți de carton, una lângă alta, și lipește-le cu scotch.

2. Îndoaie-le în jumătate și apoi încă o dată în sfert, încât cartonul să arate ca o armonică.

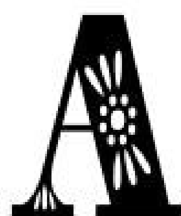
3. Desenează un brăduț de Crăciun pe primul pliu al cartonului îndoit, în așa fel încât o pereche de crengi să atingă ambele margini ale pliului. Aceasta va fi legătura dintre brăduți.

4. Decupează acum forma de brăduț ținând toate pliurile unul sub altul și având grijă să nu tai pe cutele „armonicii" de carton.

5. Desfă acum armonica și vei avea un lanț de brăduți – pe care îi poți împodobi cu diferite culori și autocolante. Scrie textul felicitării înăuntrul lor.

FELIX PORNEȘTE LA DRUM

Așa deci! Nu era timp de pierdut! Dacă era vorba să ducă scrisoarea până la Polul Nord, trebuia să plece chiar acum!

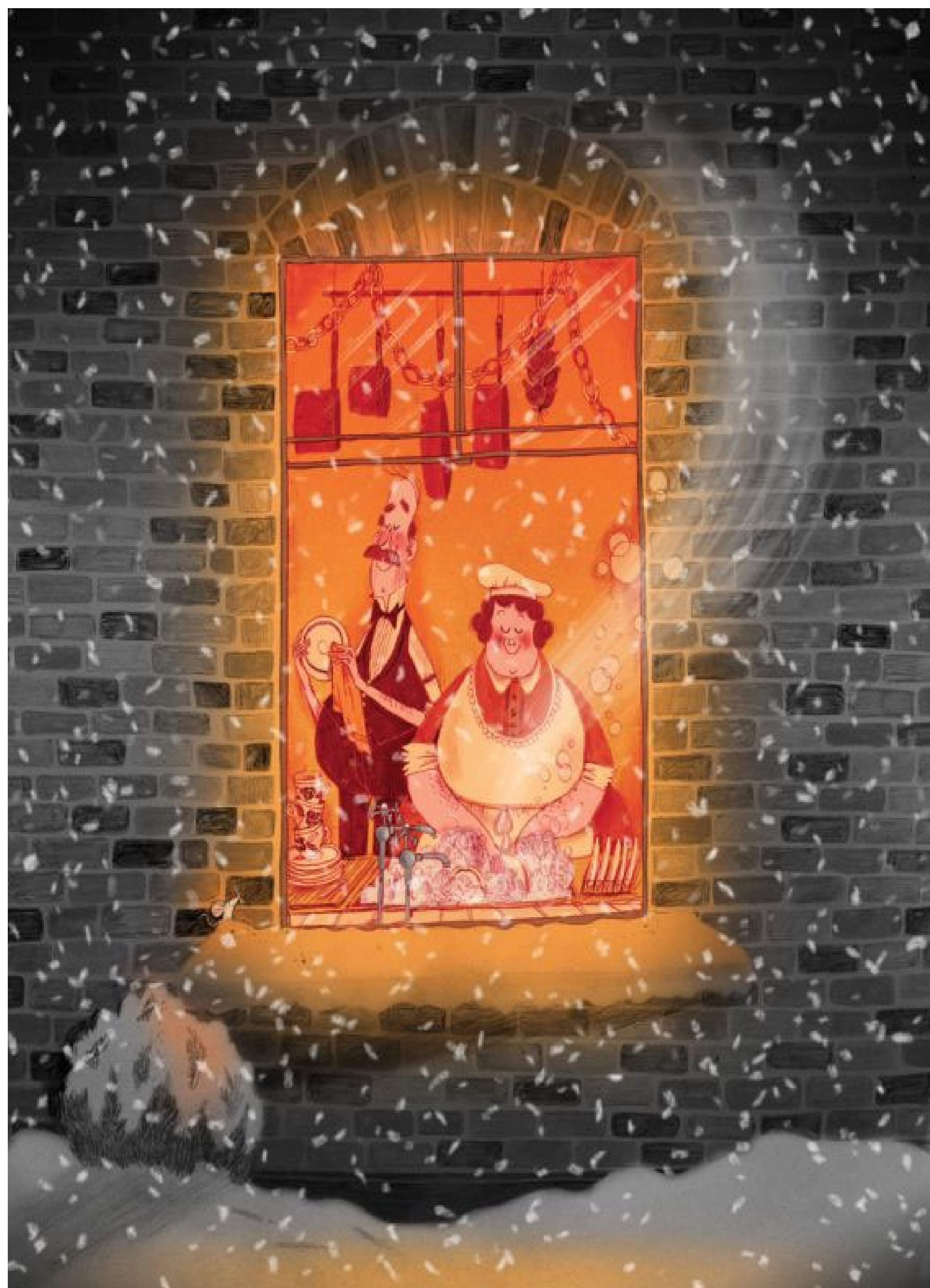
Felix nu sărbătorise niciodată Crăciunul, dar știa tot ce se putea ști despre Moș Crăciun. În ultimele câteva săptămâni, toată lumea parcă înnebunise cu sărbătorile. Magazinele erau înțesate de dimineață până seara, până la ultimul etaj, de oameni care se îmbulzeau cu chipuri preocupate, cu liste lungi în mână și cu brațele pline de cutii și pachete. Felix îi privise amuzat. Ce mai era și asta? Cine era bătrânul hâtru, cu barbă și costum roșu caraghios, a cărui imagine părea să-ți sară în ochi peste tot?

Apoi, într-o seară, cam cu o săptămână înainte, găsise la un moment dat un loc foarte bun de dormit. Era o mică vizuină lângă fereastra bucătăriei de la mezanin a uneia dintre vilele mai impozante din oraș. Locurile de genul ăsta erau întotdeauna adăposturi bune pentru o noapte, dar, din păcate, nu pentru mai mult timp, căci bucătarii nu sunt deloc amatori de șoareci. Noroc că de data asta nu-l observase nimeni, și Felix putuse savura aromele delicioase de mâncare ce ieșeau în valuri pe fereastra deschisă și răbufnirile de căldură ale cuptorului, când i se deschidea pe neașteptate ușa.

Apoi, mai târziu seara, cam la vremea când Felix se pregătea de culcare, bucătăreasa și majordomul își suflecaseră mânecile să spele mormanele de vase murdare și dăduseră drumul la radio să le țină companie. Felix fusese fascinat. Ascultase cântece minunate de Crăciun, coruri interpretând colinde și o mulțime de discuții despre Moș. Se părea că, în seara de Ajun, Moșul își punea costumul acela roșu călduros și căciula cu ciucure și pornea de la Polul Nord, într-o sanie trasă de reni, să împartă daruri tuturor copiilor din lume. Și asta până să se crape de ziuă!

„Ce frumos!" se gândise Felix. Și ce plăcut trebuie să fie să ai un cămin de care să atârni un ciorăpel! Stând acum pe strada întunecată, șoricelul suspină din nou amintindu-și. Apoi se gândi la bietul copil a cărui scrisoare nu ajunsese la Moș Crăciun și care avea să se scoale dimineață și să nu găsească nimic în ciorapul atârnat de cămin sau lăsat sub crengi, la poalele bradului.

Își strânse mai bine fularul la gât și încercă să nu ia în seamă bolboroselile care-i răbufneau din stomac. Avea o Misiune Foarte Importantă de îndeplinit.

Luă plicul și, cu pași hotărâți, străbătu aleea și ieși în stradă.

După care se opri.

„Unde-o fi, DE FAPT, Polul Nord?" se întrebă el. Știa că e undeva spre nord, firește, dar cât de departe? El avea piciorușe foarte subțiri și prin zăpadă nu putea să meargă prea repede, mai ales dacă trebuia să târască și o scrisoare. Probabil n-avea la dispoziție decât câteva ore ca să ajungă acolo, așa că trebuia să fie sigur că o ia în direcția cea bună.

Peste tot în jur, oamenii păreau încă grăbiți, și pașii lor urmau toate traiectoriile posibile. Felix vedea picioarele obosite ale celor care făceau naveta la slujbă și care acum se întorceau acasă; picioarele sprintene ale celor care mergeau la petreceri de Crăciun; și picioarele zăpăcite ale făpturilor omenești mai mititele, care alergau în toate părțile țipând, chiuind și rostogolindu-se prin zăpadă.

Toate acestea îl derutau, și șoricelul se simți cu totul mărunt și neînsemnat.

– Am nevoie de o hartă, chițăi el pentru sine.

Dar unde ar fi putut un șoricel să găsească o hartă în Ajunul Crăciunului? Librăriile se închiseseră, iar muzeul, unde Felix știa că se păstrează o excelentă colecție de hărți vechi, n-avea să-și mai deschidă porțile decât după sărbători.

Îi veni însă o idee la țanc. Nu departe de locul unde se afla acum – pe Strada Vâscului, își aminti el –, exista un magazin care ar fi putut să-i ofere soluția.

Cu plicul vârât la subsuoară, Felix porni la drum.

ORNAMENT-FULG DE ZĂPADĂ

Fulgii de zăpadă din hârtie sunt decorațiuni foarte frumoase de sărbători. Poți decupa oricât de mulți, în cele mai diverse modele. Fă să ningă cu propriile tale creații!

AI NEVOIE DE:

HÂRTIE ALBĂ

FOARFECĂ

1. Ia o foaie de hârtie albă, pune o farfurie pe ea, cu gura în jos, și trasează-i conturul cu creionul. Decupează apoi cercul.

2. Îndoaie cercul în jumătate.

3. Îndoaie-l încă o dată, în sferturi.

4. Îndoaie-l iarăși, ca să obții triunghiuri și mai mici.

5. Acum poți începe să creezi modelele fulgilor de zăpadă. Decupează pur și simplu o formă sau două pe fiecare latură a triunghiului. Ai grijă să nu tai prea adânc, altfel fulgul s-ar putea să se rupă.

6. La sfârșit, desfă foaia la loc și vei descoperi un minunat fulg de zăpadă! Poți să-l lipești pe geam sau pe cadouri, drept decor, sau poți să-l atârni în pomul de Crăciun.

7. Fă și alți fulgi și încearcă de fiecare dată forme diferite. La fel ca fulgii adevărați de nea, și ai tăi vor fi unici!

O PLIMBARE PRIN FAȚA VITRINELOR

Magazinele de pe Strada Vâscului se închiseseră deja de sărbători, dar animația de pe stradă nu se domolise. Lumea se plimba încă, și mica fanfară din colț cânta melodii vesele de Crăciun cu un entuziasm răgușit și atât de ritmat, încât, în timp ce pășea pe zăpada scârțâitoare cu scrisoarea sub braț, degetele mărunțele ale lui Felix bătură ritmul fără să vrea, și inima începu să-i țopăie în ritmul muzicii.

Strada arăta în seara asta mai frumoasă ca oricând.

Era una dintre cele mai vechi străzi din oraș – un talmeș-balmeș de clădiri adunate atât de strâns una într-alta, și parcă abia mai ținându-se

pe picioare, încât ai fi zis că, la o rafală de vânt mai puternică, toate aveau să se răstoarne ca niște piese de domino.

Iar în seara asta păreau pur și simplu fermecate, ca și cum un brutar uriaș le făcuse din bucăți enorme de turtă dulce stropită cu zahăr pudră. Ninsoarea care cădea domol și ghirlandele de luminițe atârnate între copacii golași preschimbau totul într-un peisaj pictat pe o cutie de biscuiți.

Felix știa că trebuie să se grăbească, însă nu putu să nu tragă cu ochiul la vitrinele pe lângă care trecea.

Prima, din nefericire pentru stomacul lui chinuit, aparținea brutăriei. Era o clădire cu trei niveluri care se îngusta tot mai mult în înălțime, încât ai fi zis că e un tort de nuntă supraetajat. Felix privi visător la prăjiturile și bunătățile expuse în vitrina uriașă de la parter, la torturile masive acoperite cu glazură albă sclipitoare, netedă ca un iaz înghețat. Unele fuseseră decorate cu fursecuri în formă de brăduți, iar pe altul trona un mare om de zăpadă numai bun de mâncat!

Printre torturi dansau omuleți de turtă dulce, fete și băieți. Felix știa că sunt făcuți din cocă, dar o clipă își dori să se poată strecura în vitrină și să țopăie și el cu ei. În mijloc, la loc de cinste, se înălța un uriaș castel de turtă dulce, auriu-roșcat, pudrat cu zahăr. Avea ferestre făcute din fărâme de dropsuri lucioase topite în aluat, așa că sursa de lumină din interior le făcea să pară, în strălucirea lunii, adevărate vitralii. Burta lui Felix chiorăi de-a dreptul simțind aromele de marțipan, turtă dulce, cireșe durdulii confiate și prăjituri preparate meticulos, care adiau ademenitoare din crăpătura ușii (prea îngustă însă pentru ca el să se poată furișa înăuntru...)

Cu sufletul greu, Felix se întoarse și o porni mai departe pe stradă.

Trecu pe lângă croitoria-pasmanterie, unde, în vitrină, manechinele îmbrăcaseră ținute la modă, ideale pentru vremea friguroasă de iarnă. În spatele lor se vedeau suluri de stofă și o colecție de coșuri frumoase, din care se revărsau nasturi lucioși și tot felul de articole de mercerie.

Felix se atașase deja de fularul ponosit pe care-l purta la gât, dar hotărî că o hăinuță croită din catifeaua albastră atât de elegantă din vitrină i-ar fi stat foarte bine și i-ar fi ținut și de cald!

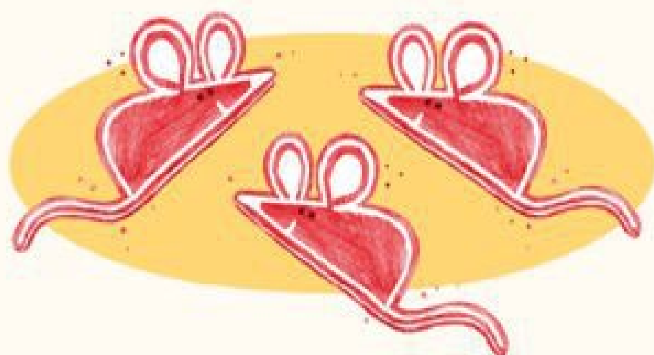
Nu mai zăbovi însă și, din câteva salturi, ajunse în fața următorului magazin. Aici se vindeau dulciuri, și vitrina etala borcane uriașe pline cu tot soiul de bomboane îmbietoare și, în mijloc, un mic brăduț lat, înțesat cu acadele. Felix fu de părere că arată splendid cu ornamentele acestea dulci, deși nu înțelegea prea bine de ce ar sta un copac ÎNĂUNTRUL magazinului.

O pală de vânt înghețat străbătu deodată Strada Vâscului, luându-l pe Felix prin surprindere și pleoștindu-i urechile peste cap. În timp ce se chinuia să și le îndrepte, plicul îi scăpă dintre lăbuțe și zbură înainte pe stradă, dus de curent.

Felix chițăi disperat și o luă la goană după el. Calculându-și mișcările, sări cu tot corpul peste el și, după câteva tumbe, amândoi se opriră brusc în fața unei alte vitrine luminate. Șoricelul se scutură de zăpadă, ridică ochii și în aceeași clipă încremeni, cu gura căscată.

Nu-i venea să creadă că vede așa ceva.

ȘORICEI DE TURTĂ DULCE

Poți să faci și tu șoricei de turtă dulce. Sunt delicioși și răspândesc aroma specifică sărbătorilor, așa că vor fi o gustare ideală pentru prieteni sau membrii familiei. Rețeta de mai jos este pentru doisprezece șoricei.

AI NEVOIE DE:

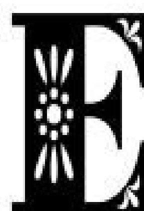
60 G UNT NESĂRAT
50 G ZAHĂR BRUN
2 LINGURI DE MIERE
150 G FĂINĂ FĂRĂ ADITIVI
½ LINGURIȚĂ DE BICARBONAT DE SODIU
1 LINGURIȚĂ DE GHIMBIR PISAT
12 STAFIDE MARI
6 MERIȘOARE USCATE
24 MIGDALE ÎNTREGI
UNT PENTRU UNS TAVA

Roagă un adult să te ajute și fii atent să ai mâinile curate când începi, pentru că va trebui să amesteci câte ceva cu ele! (Spune-i adultului să se spele și el pe mâini.)

1. Roagă adultul să seteze cuptorul la 180°C / nivelul 4 la cuptoarele cu convecție.
2. Înainte să începi, trebuie să ungi bine o tavă. Pune o bucățică de unt pe o bucată de hârtie de copt și freacă fundul tăvii cu ea, pentru ca șoriceii să nu se lipească.
3. Pune untul, zahărul și mierea într-o crăticioară și topește-le la foc mic. (Roagă adultul să te ajute.)
4. Amestecă făina, bicarbonatul și ghimbirul într-un castron.
5. Când amestecul cu unt s-a topit, roagă adultul să-l toarne în castronul cu celelalte ingrediente.
6. După ce rezultatul s-a mai răcit, amestecă totul cu mâinile. Dacă aluatul ți se pare prea lipicios, poți să mai adaugi făină. Dacă ți se pare prea uscat, mai pune puțină apă.
7. Împarte-l acum în douăsprezece bucăți, modelează douăsprezece bile și pune-le în tavă.
8. Turtește cu palma mingiuțele de aluat și dă-le formă de lacrimă. Aceștia vor fi șoriceii.
9. Acum trebuie să-i faci fața lui Felix. Ia merișoarele și stafidele și taie-le în jumătate cu o foarfecă de bucătărie. Lipește jumătățile de stafidă pe post de ochi și jumătățile de merișor pe post de nasuri. În sfârșit, lipește migdalele deasupra mingiuțelor, pe post de urechi.
10. Dă tava la cuptor și lasă să se coacă între cinci și opt minute.
11. Când sunt gata, scoate șoriceii din cuptor și lasă-i să se răcească. Apoi savurează-i împreună cu prietenii și cu familia!

CAMERA DE LA MANSARDĂ

ra MINUNAT.

Felix se afla în fața unui magazin de jucării, și strălucirea aurie dinăuntru lumina trotuarul acoperit de zăpadă din jurul lui. Vitrina fusese amenajată cu multă grijă să semene cu o versiune în miniatură a Străzii Vâscului. Prăvălii mărunțele erau acoperite cu zăpadă artificială. Păpuși frumoase și ursuleți de pluș pe post de trecători păreau toți tare ocupați cu cumpărăturile de Crăciun. În copăceii miniaturali sclipeau luminițe colorate, și o mică fanfară din figurine întoarse cu cheiță cânta o melodie la instrumente miniaturale. În spatele străzii pufăia un tren de jucărie, care se plimba dintr-un capăt într-altul al vitrinei, scoțând fum adevărat, și un scrânciob mare de bâlci, atent finisat și plin cu animăluțe de pluș, se rotea în ritmul muzicii.

Toate acestea erau minunate, dar Felix nu-și mai putu lua ochii de la impunătoarea casă de păpuși din mijlocul dioramei. Peretele fațadei fusese scos, ca lumea să poată privi înăuntrul celor patru etaje, unde fiecare cameră fusese decorată cu mare grijă. Șoricelul își lipi boticul de geam.

La intrare se afla un vestibul mare, cu podeaua din dale de gresie și cu lămpi pe pereți care radiau o lumină caldă. Într-un cuier erau agățate mai multe haine mici, și niște cizme strâmte, până la genunchi, nu mai înalte decât un degetar, se uscau pe niște file miniaturale de ziar.

Etajul de dedesubt era scena unei bucătării animate. Oale mărunte bolboroseau pe aragaz, și din când în când din cuptor scăpa câte un nor de abur. Se găteau mai multe feluri de mâncare pentru petrecerea care avea loc la etaj, în sufragerie. Aceasta era o încăpere impunătoare, cu tapet frumos decorat și cu un candelabru masiv (pentru o casă de păpuși) scânteind deasupra mesei întinse.

Privirea lui Felix se opri apoi asupra salonului confortabil, unde – aici bietul șoricel scoase un icnet – rafturi peste rafturi de cărți acopereau toți pereții. Un fotoliu dolofan cu perne comode și cu un mic taburet pentru picioare fusese instalat în fața căminului în care focul ardea cu trosnet. Felix se și văzu așezat în el cu o pătură pe genunchi, moțăind ușor cu o carte în poală după o masă îndestulătoare.

Mai sus erau un dormitor spațios, o cameră de baie cu o cadă adâncă (în care pluteau bulbuci adevărați de spumă) și o cameră a copiilor cu jucării mici de tot și chiar cu o căsuță miniaturală de păpuși în ea!

Șoricelul ridică privirea spre ultimul etaj și oftă atât de adânc, încât suflarea lui caldă aburi o clipă geamul vitrinei. Felix îl șterse cu lăbuța și ochii îi sclipiră umed.

Sub acoperișul înclinat se găsea cea mai intimă și plăcută odaie pe care o văzuse vreodată. Nu era nici atât de elegantă, nici atât de spațioasă ca încăperile de la celelalte etaje, dar lui Felix i se păru cea mai frumoasă și mai primitoare cameră din câte existau. Avea o bibliotecă plină ochi cu volume minuscule, iar pe patul confortabil se îngrămădeau o mulțime de perne, pături moi și chiar și o micuță pilotă cusută de mână din petice multicolore. Alături de pat ardea o veioză, răspândind o lumină caldă peste aburul ieșit dintr-o cană de ciocolată fierbinte. Totul era făcut la scară, exact pe potriva unei păpuși...

„Sau a unui șoarece", își spuse Felix.

Cât de plăcut ar fi fost să locuiești într-o asemenea casă! Și cât de grozav ar fi fost pentru orice băiat sau fetiță să găsească o casă ca aceasta în dimineața zilei de Crăciun, împachetată într-o cutie mare de tot, cu o fundă lată pe mijloc!

Șoricelul suspină din nou. Numai ce se gândise la o asemenea scenă, și simți cum corpul i se umple de căldură din vârful urechilor până-n degete. Casa aceasta ar fi fost un cadou minunat pentru oricine.

Cadou... Crăciun... cadou de Crăciun...

Felix se scutură. Ce căuta el aici, să caște gura la vitrine, când avea o misiune de îndeplinit? Timpul se scurgea fără milă! Dacă nu se grăbea, autorul scrisorii n-avea să primească niciun fel de cadou. Aruncând o ultimă privire încăperii de la mansardă, șoricelul o porni cu pași mici și iuți pe trotuar. Trebuia să afle unde e Polul Nord.

GHIRLANDE DE HÂRTIE

Ghirlandele de hârtie sunt foarte ușor de făcut și sunt o metodă excelentă de a împodobi casa de sărbători. Poți să le atârni de tavan, dar și în ramurile bradului de Crăciun.

AI NEVOIE DE:

HÂRTIE COLORATĂ (POȚI FOLOSI REVISTE VECHI)
LIPICI SAU SCOTCH
FOARFECĂ

1. Taie hârtia în treizeci de fâșii, late cam de 2 centimetri și lungi cam de 20. Încearcă să le faci pe toate de aceleași dimensiuni, dar nu te îngrijora dacă unele ies puțin diferite! Poți să tai oricâte fâșii vrei și să faci ghirlanda cât vrei de lungă.

2. După ce ai tăiat mai multe fâșii, ia una și unește-i cele două capete într-un cerc. Lipește capetele între ele cu lipici sau cu scotch.

3. Ia acum următoarea fâșie – dacă folosești hârtie colorată, ia o fâșie de altă culoare decât prima – și trece-o prin cercul făcut deja. Lipește-i și ei capetele, încât cele două cercuri să se înlănțuie. Înțelegi deja cum va arăta ghirlanda, nu?

4. Ia o a treia fâșie și trece-o prin al doilea cerc. Lipește-i capetele ca și celorlalte două.

5. Repetă procesul până când ai folosit toate fâșiile de hârtie. Dacă vrei să faci un lanț mai lung, poți oricând să tai și alte fâșii.

6. Asta e! Acum poți ruga un adult să te ajute să atârni ghirlanda.

7. Ghirlandele sunt foarte ușor de făcut. În plus, înainte sau după ce tai hârtia în fâșii, poți să decorezi „zalele" lanțului cu desene sau cu autocolante.

AGENȚIA DE TURISM VACANȚE VESELE

Magazinul pe care-l căuta Felix se găsea ceva mai departe, acolo unde Strada Vâscului cotea, și toate clădirile începeau să se aplece parcă pe coama lină a unui deal. Era un magazin mic și îngust, înghesuit între o plăcintărie (și aici, aroma de patiserie caldă care emana de sub ușă îl făcu pe Felix să-i lase gura apă) și un magazin cu lâneturi (unde, în vitrină, un șir de oi haioase de jucărie, îmbrăcate în pulovărașe la modă, săreau peste cutii de cadouri împletite din fir de lână).

Dar chiar înaintea lui se afla acum ceea ce-l interesa cel mai tare pe Felix. Citi cu grijă cuvintele pictate pe firma de deasupra:

AGENTIA de TURISM

VACANTE VESELE

... iar dedesubt:

Spuneți Bonjour! Ciao! ¡Hola! Servus!
întregii lumi!

Da, acesta era neîndoielnic locul de care avea nevoie dacă voia să afle exact unde se află Polul Nord și cum putea să ajungă acolo cel mai repede.

Din două salturi, fu lângă geam, unde cercetă atent fotografiile expuse. Erau foarte diferite, și, în timp ce le studia, șoricelul încercă să-și amintească tot ce auzise despre Polul Nord la radio. Era, se pare, un loc extrem de friguros, cu multă zăpadă. Singurii vecini ai lui Moș Crăciun nu puteau fi decât urșii polari!

Felix simți cum i se face încet-încet un gol în stomac. Niciuna dintre fotografii nu părea să arate Polul Nord. Toate erau făcute în regiuni calde și însorite. Vapoare treceau pe lângă plaje de nisip, orașe aglomerate își trimiteau zgârie-norii în înălțimile cerului. Nicăieri nu se vedea petic de omăt.

„Ce mă fac?" se gândi el, și obrajii i se îmbujorară, căci un val tiptil de îngrijorare începu să-i urce din vârful lăbuțelor către urechi.

Observă că fiecare fotografie era legată printr-un fir subțire auriu de un glob pământesc aflat în mijlocul vitrinei. Porțiunea unde ducea fiecare fir arăta unde se află pe glob locul ilustrat în poză.

Felix tocmai se gândea că nimic din toate astea nu-i e de prea mare folos, când observă pe glob două petice albe, unul în capătul de sus, altul în capătul de jos.

– Alb, murmură el.

Ca zăpada din jur.

– Nu cumva...? chițăi bietul șoricel, și din piept îi țâșni o exclamație de bucurie ca un foc de artificii.

Se repezi la burlanul clădirii și vârî cu grijă plicul în spatele lui. Apoi se cățără iute pe țeava de metal și, ezitând doar o clipă, cât să aprecieze corect distanța, sări pe pervazul vitrinei. Când ajunse la mijloc, șterse aburul pe care răsuflarea lui îl depusese pe geam și miji ochii la globul pământesc. Pata de alb de la fund se numea „Antarctica", și pe ea era scris „Polul Sud". Felix mișcă entuziasmat din botic. Dacă Polul Sud era la fund, atunci putea pune rămășag pe mustățile lui că celălalt petic alb trebuia să fie Polul Nord! Bineînțeles însă, nu strica să verifice.

Cu o săritură agilă în sus, izbuti să se apuce de cerceveaua dintre ochiurile de geam. Sforțându-se, se trase în sus pe ea – și se clătină, căci nu avea prea mult loc de pus piciorul. Cu încă un salt și un efort, urcă apoi pe următoarea cercevea, de unde putea să privească în jos spre glob.

– Iupiiii! chiui el când ochii îi fugiră peste întinderea albă și văzură ce scria acolo: OCEANUL ÎNGHEȚAT... și Polul Nord! Aici era, deci!

Dar entuziasmul îi fu de scurtă durată. Polul Nord era îngrozitor de departe. Cu adevărat la capătul lumii. Cum avea să ajungă el acolo, cu lăbuțele lui mărunte, înainte de miezul nopții?

Gândurile i se învârtejiră febrile. Încerca să găsească o soluție, când auzi un zgomot venind din spate. Înțepeni lipit de geam și urechile îi zvâcniră alarmate.

Apoi o voce sonoră rosti:

– ȘI, MĂ ROG, CE CAUȚI TU AICI?

Felix fu atât de uimit, încât piciorușele îi alunecară pe cerceveaua înghețată. Dădu îngrozit din brațe, ca o morișcă, încercând să-și păstreze echilibrul, și hârjâi cu disperare geamul. Dar în zadar. Cu un chițăit deznădăjduit, alunecă și se trezi că se prăbușește pe spate prin aerul tare de ger și că aterizează îngropat până la urechi în omătul de dedesubt.

TRADIȚII DE CRĂCIUN DIN TOATĂ LUMEA

În toată lumea, oamenii sărbătoresc Crăciunul într-o mulțime de feluri. În numeroase țări există tradiții specifice de Crăciun. Iată mai jos câteva dintre modurile aparte în care locuitorii anumitor țări și regiuni întâmpină și însoțesc Crăciunul.

ISLANDA

În ziua de Ajun, prietenii și membrii familiei își dăruiesc în mod tradițional cărți, apoi își petrec seara citind și mâncând ciocolată. Obiceiul acesta face parte dintr-un sezon numit *Jolabokaflod*, adică „avalanșa de cărți a Crăciunului".

AUSTRALIA

În Australia e de obicei foarte cald în perioada sărbătorilor, așa că oamenii serbează Crăciunul pe plajă! În săptămânile dinainte, pe multe plaje din țară au loc o sumedenie de picnicuri festive și de slujbe cu colinde.

VENEZUELA

În dimineața zilei de Crăciun, în Caracas, capitala Venezuelei, toate străzile sunt închise circulației auto. Asta pentru că, în fiecare an, locuitorii orașului își pun patinele cu rotile și merg așa la biserică! Uneori, în Ajun, copiii își leagă o sforicică de degetele de la picioare și lasă celălalt capăt să atârne pe

fereastră. A doua zi de dimineață, patinatorii trag de sfoară în timp ce trec pe stradă, trezindu-i pe copii, care vin la geam să urmărească spectacolul uimitor al mulțimii pe patine!

PORTUGALIA

Consada este o masă festivă tradițională care se servește în dimineața zilei de Crăciun. Este un moment în care oamenii își amintesc de cei morți, iar familiile pun pe masă farfurii pentru cei dragi plecați dintre ei.

ETIOPIA

Etiopienii sărbătoresc Crăciunul pe 7 ianuarie. Oamenii se îmbracă în alb, iar băieții și bărbații joacă un joc numit *ganna*, cu bețe și mingi de lemn (seamănă puțin cu hocheiul pe iarbă). Printre mâncărurile tradiționale de Crăciun ale etiopienilor se numără *wat*, o tocăniță groasă, condimentată. (Mmmm, sună bine!)

FILIPINE

În Filipine există tradiția așa-numitelor *parol* de Crăciun. *Parol* este un felinar special, făcut din hârtie și bambus, în forma unei stele, care reprezintă steaua de la Betleem. Este un simbol foarte important al Crăciunului pentru filipinezi, la fel de răspândit cum este bradul în cultura occidentală!

OLANDA

Olandezii sărbătoresc ziua de nume a Sfântului Nicolae, pe care îl numesc Sinterklass. În noaptea de 5 decembrie, copiii își pun saboții lângă cămin. Dacă au fost cuminți, Sinterklass le pune înăuntru ciocolată. Uneori le poate aduce o literă uriașă de ciocolată – de obicei, inițiala numelui lor!

GÂNDURI MARI

„Ah, fir-ar!" se gândi Felix îmbufnat, căci aterizase cu picioarele în sus, îngropat până la buric în zăpadă. Apoi simți o pișcătură în capătul cozii și se trezi că ceva îl trage afară din nămete. Corpul îi fu străbătut de un fior de groază, și șoricelul închise ochii ca să nu vadă cine-l eliberează.

„Probabil voi fi înfulecat", se panică el.

Dar nici pomeneală! Nu fu nici măcar ciugulit.

Fu în schimb pus cu grijă jos, încât, după câteva clipe, Felix hotărî să-și ia inima în dinți și să privească printre gene.

– Ah! făcu el, deschizând ochii mari.

În fața lui stătea nu un monstru gata să-l înghită, ci o porumbiță. O porumbiță mare și rotofeie, care-l privea cu capul lăsat într-o parte.

– A, bravo! gânguri ea. Deci ești teafăr! O clipă m-am temut să nu fi pățit ceva. N-am vrut să te sperii și să te fac să cazi, dar stăteam acolo – flutură din aripă spre un copac golaș – și mi-am zis: „Ce se petrece, Edna?" – apropo, eu sunt Edna –, fiindcă te văzusem cățărându-te pe geam, și atunci mi-am zis: „Cred că în câteva clipe o să aibă loc un accident", pentru că tu ești foarte mic și te suiseși foarte sus, iar pe vremea asta cercevelele alunecă rău. Așa că mi-am zis: „Mă duc să văd ce se întâmplă!" Nu-i așa, George? George! Edna miji iar ochii către copac. Ah! reluă ea până la urmă. E tot acolo sus. Apoi chirăi: GEORGE! atât de tare, încât Felix fu cât pe ce să cadă iarăși din picioare.

Câteva clipe mai târziu, din înălțimile copacului veni o voce adormită și ușor morocănoasă, însoțită de niște fâlfâituri de aripi.

– Gata, gata! Vin acum, stai calmă!

Într-o secundă, alături de Felix ateriză un măcăleandru. Mă rog, șoricelului i se păru că e un măcăleandru pentru că avea niște pene roșii de toată frumusețea pe piept. Dar era atât de dolofan, încât semăna cu o minge scămoșată de tenis din care ieșeau un cioc și, în partea de jos, două piciorușe ca niște chibrituri.

– El e George, spuse Edna.

– Eu sunt George, căscă măcăleandrul.

– Cum spuneam, continuă Edna, te-am văzut și ne întrebam ce-oi fi căutând acolo! E Ajunul Crăciunului, ar trebui să dormi deja într-un culcuș confortabil.

– Păi, da... spuse Felix. Numai că am o Misiune Foarte Importantă de îndeplinit în seara asta.

Se repezi să ia plicul și să-l arate celor două păsări.

Le povesti cum îl găsise și că trebuia să i-l ducă lui Moș Crăciun la Polul Nord înainte de miezul nopții.

– Fiindcă atunci își ia sania și pleacă să împartă în lume toate cadourile de Crăciun, spuse Felix, apoi privi îndărăt la vitrina agenției de turism și oftă. Dar până la Polul Nord e o distanță îngrozitor de mare. Pe globul ăla arată că e pe celălalt țărm al unui ocean, și nu cred c-am să pot găsi vreun vapor să mă ducă acolo la timp. Deja se face târziu...

Spunând acestea, Felix se simți deodată foarte trist și dezamăgit. Dacă plicul nu ajungea la destinație, cel care scrisese scrisoarea n-avea să aibă un Crăciun prea fericit a doua zi.

Edna văzu cum mustățile șoricelului tremură și cum urechile i se pleoștesc. Părea tare amărât și părăsit. „Hm", se gândi, „așa nu merge".

– Eh! făcu ea. Hai să nu cădem în butoiul cu melancolie! Orice problemă are o soluție, nu-i așa, George?

George, care tocmai picotea sprijinit de ea, tresări, apoi se grăbi s-o aprobe.

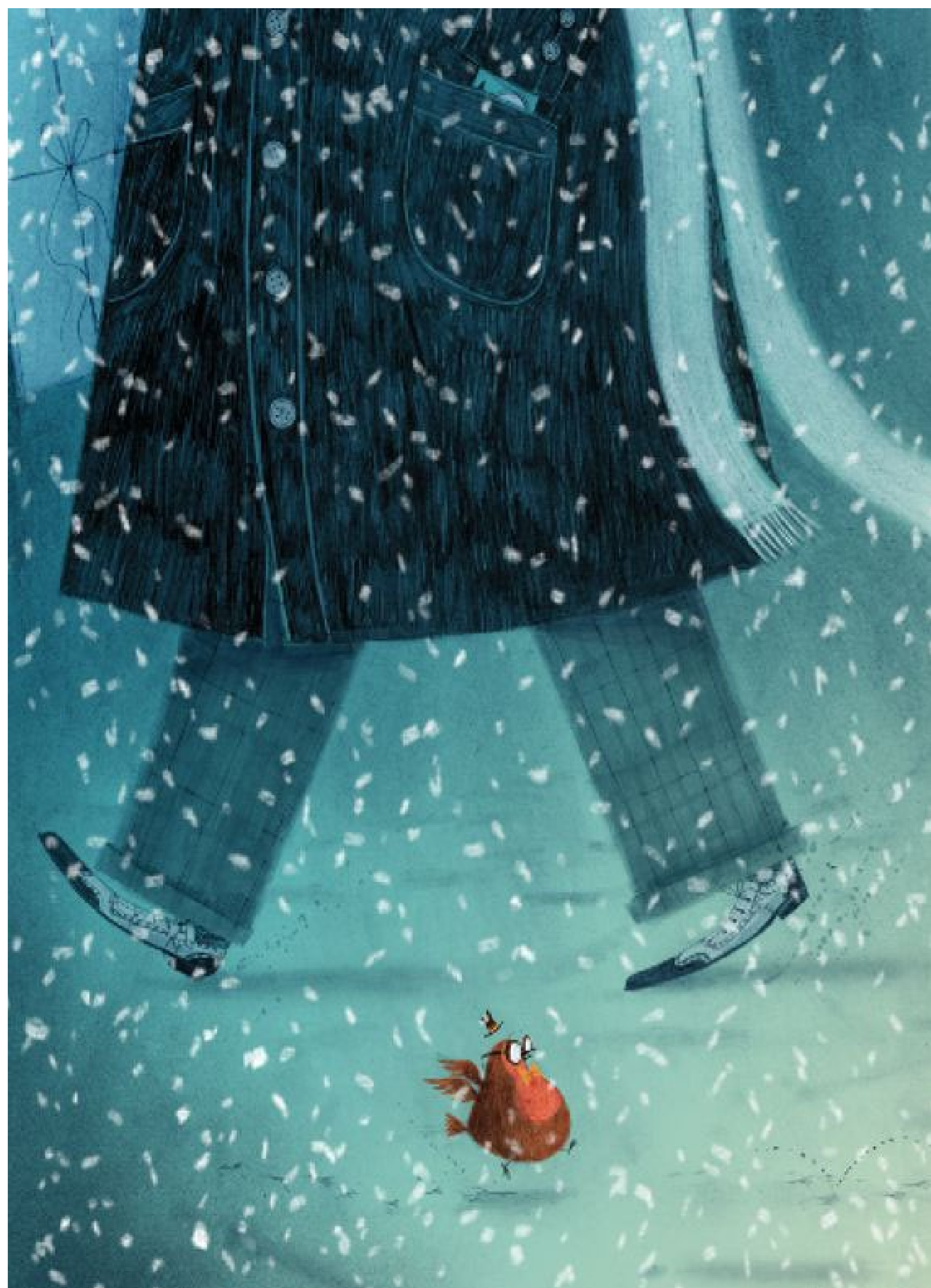
– O, da! spuse el. O soluție!

Edna păși în cerc, muncită de tot felul de Gânduri Mari, apoi, deodată, scoase un chiräit emoționat:

– Ah! Ce bleagă sunt! strigă ea înfoindu-se. Veniți după mine!

Și, cu aceste cuvinte, o porni cu pași mari și țanțoși pe Strada Vâscului.

Felix se uită la George, George se uită la Felix. Nu știau despre ce e vorba, dar își dădură seama că cel mai bun lucru era s-o asculte pe Edna.

Șoricelul băgă din nou plicul sub braț, apoi el și George o porniră după prietena lor pe trotuar.

– Mergem la Polul Nord? gâfâi Felix țopăind să țină pasul cu Edna.

– A, nu! gânguri ea fără să încetinească. Nu e nevoie să mergem acolo, dragule. Sunt sigură că Moș Crăciun e deja aici, în oraș!

Lui Moș Crăciun
în Căsuța de Cozonac
lângă Troianul de Omăt
la Polul Nord

PASĂRE DIN POMPOANE (POATE CHIAR UN MĂCĂLEANDRU)

Fă-ți un prieten haios și pufos din pompoane!
Îl vei putea folosi și ca ornament de pom.

AI NEVOIE DE:

CARTON DIN CARE SĂ FACI DOUĂ CERCURI
(O CUTIE DE CEREALE, DE PILDĂ)
CREION
FIR DE LÂNĂ MARONIU
FOARFECĂ
LIPICI
CARTON ALB, GALBEN ȘI ROȘU PENTRU OCHI,
CIOC ȘI BURTĂ

1. Mai întâi va trebui să desenezi pe carton două cercuri identice. Pune o cană pe fila de carton și trasează-i conturul. Repetă. Decupează apoi cu grijă.
2. Pune o monedă în mijlocul fiecărui cerc și trasează din nou conturul. Roagă un adult să te ajute în etapa următoare. Va trebui să facă o tăietură din afara cercului până în centru și apoi să decupeze dinăuntru cercul mai mic. Cele două bucăți de carton rezultate vor semăna cu niște inele mai late sau cu niște covrigi rotunzi groși.
3. Ia un fir foarte lung de lână – cam de două ori mai lung decât înălțimea ta.
4. Treci un capăt al firului de lână prin gaura celor două inele de carton și răsucește-l pe ele de câte ori poți, acoperindu-le. Întinde bine firul și continuă și peste lâna deja înfășurată: pasărea va ieși cu atât mai înfoiată și mai pufoasă!
5. Roagă un adult să te ajute în etapa următoare. Va trebui să taie firul de lână de pe marginile celor două inele până când vei putea să le desparți puțin. E bine să folosești o foarfecă mică și ascuțită, de pildă, o forfecuță de unghii.
6. Ia o bucată de fir și leagă mănunchiul din centrul celor două inele de carton. Leagă-l bine, căci el va ține pomponul la un loc.
7. Acum îndepărtează cartonul și înfoaie pomponul. Acesta va fi corpul păsării. Lâna se va încreți la loc și va forma o mingiuță pufoasă.
8. Taie un romb din cartonul galben și îndoaie-l, dându-i formă de cioc. Taie două cerculețe de carton alb pe post de ochi și un cerc de carton roșu pe post de burtă și lipește-le pe pompon. Micul tău prieten e gata. (Cum vrei să-l cheme?)

FIRIMITURI ȘI FILME

Felix nu mai apucă să pună și alte întrebări, căci el și George trebuiră să-și dea toată silința să țină pasul cu Edna, care mergea înainte pe Strada Vâscului cu pași mari, fâlfâind întruna din aripi. Dădu apoi colțul și ieși pe un bulevard aglomerat care șerpuia de la un capăt la altul al orașului.

– Nu pricep nimic! gâfâi Felix. Cum să fie Moș Crăciun aici? Ar trebui să fie la Polul Nord, să facă ultimele pregătiri de plecare.

– Aha! strigă Edna. Da, ar trebui! Dar dacă nu face asta? Când ai spus că în seara asta e la Polul Nord, mi s-a părut mie ceva ciudat, dar n-am înțeles ce anume... Pe urmă mi-am adus aminte! N-are cum să fie la Polul Nord pentru că eu l-am văzut aici. L-am văzut amândoi, nu-i așa, George?

George nu răspunse: era prea ocupat să pufăie, să gâfâie și să-și facă vânt cu o aripă, căci se înroșise de efort.

Edna nu păru deranjată. Vorbi mai departe:

– Eu și George nu mai zburăm ca pe vremuri, nu, scumpule? Nu mai merge la vârsta noastră. Dar ne place să ne ducem la Eldorado, nu-i așa, George?

George tocmai își trăsese îndeajuns sufletul ca să răspundă:

– Da, la Eldorado.

– Ce-i acolo? întrebă Felix nedumerit.

– Un cinematograf. Știi tu, filme! Pelicule! Imagini mișcătoare! Când vânzătorul de bilete nu e atent, ne strecurăm înăuntru. E cald și plăcut, și atât de întuneric, că nu te observă nimeni. Alături e o brutărie, și mai întâi ne ospătăm cu firimiturile de fursecuri și de chifle din spate, iar pe urmă intrăm la film. Mie-mi place să mă uit, iar lui George îi prinde bine un pui de somn la căldurică, nu-i așa, George?

Măcăleandrul moțăia din nou.

Felix habar n-avea ce legătură au toate astea cu Moș Crăciun și cu Polul Nord, dar ascultă respectuos mai departe. Edna se oprise să-și tragă răsuflarea și să se orienteze.

– Da... pe aici! strigă ea și o porni iar cu pași mari pe trotuar, legănându-se ca o barcă.

Felix se grăbi după ea, urmat de George, care – cine știe? – umbla poate prin somn.

– Am fost chiar azi-dimineață. Și acolo l-am văzut pe Moș Crăciun! continuă Edna.

– La film? întrebă Felix cu ochii cât cepele.

– Nu, răspunse porumbița. Afară. Și, dacă avem puțin noroc, sper încă să-l găsim!

La aceste vorbe dădu un colț, urmată, ca și până atunci, de Felix și George, care se sileau să se țină după ea. Ajunseseră la o intersecție aglomerată, unde se încrucișau mai multe străzi. În jur erau peste tot cinematografe, restaurante, magazine și teatre. Lumea forfotea pe trotuare și pretutindeni străluceau lumini. Felix zări clădirea Eldorado, pe fațada căreia numele sălii de spectacole era scris cu litere imense formate din becuri aprinse.

– Aha! chirăi Edna deodată, foarte mulțumită de ea însăși. Uite-l!

Șoricelul miji ochii. Vedea o mulțime de oameni în jur, dar niciunul nu părea îmbrăcat în roșu și înzestrat cu o barbă deasă, lungă și albă.

– Unde?

Edna rânji cât îi dădea voie ciocul.

– Acolo, sus!

CADOURI DE CRĂCIUN

SĂCULEȚ CU LEVĂNȚICĂ

Un săculeț cu levănțică făcut de mână este un cadou excelent pentru prieteni sau membrii familiei și își va păstra foarte mult timp mirosul plăcut. Dacă preferi să-l ții pentru tine, pune-l într-un sertar sau într-un șifonier, și-ți va parfuma hainele.

AI NEVOIE DE:

LEVĂNȚICĂ USCATĂ
O BUCATĂ DE PÂNZĂ
PANGLICĂ
CARIOCĂ NEAGRĂ

1. Găsește un castron de mărime mijlocie și pune-l cu gura în jos pe bucata de pânză. Trasează-i conturul cu carioca neagră.

2. Taie cu mare grijă cercul pe care l-ai desenat. (Cere ajutorul unui adult.)

3. Întinde cercul de pânză pe o masă și pune în mijloc o lingură de levănțică uscată.

4. Adună marginile cercului și strânge-le în sus. Roagă pe cineva să le țină așa, iar tu leagă-le cu panglica. Ai grijă să legi cât mai strâns!

5. Asta-i tot. Ai făcut singur un săculeț cu levănțică. Arată foarte frumos și miroase minunat.

CALENDAR CADOU

Un calendar personalizat, scris de mână,
este un cadou perfect pentru orice membru al familiei.
O să-l folosească în fiecare zi, rupând câte o pagină din el.

AI NEVOIE DE:

UN CALENDAR DE PERETE DIN CARE SE RUP PAGINILE,
FĂRĂ TEXT (SE GĂSEȘTE ONLINE)
UN CARTON A4
LIPICI
CREIOANE SAU CARIOCI PENTRU DECORAT
(E BUNĂ ȘI O FOTOGRAFIE)

1. Pregătește mai întâi partea din spate a calendarului. Pune bucata de carton pe masă, pe lat. O poți decora cum dorești. Dacă ai o fotografie frumoasă, poți s-o lipești în mijloc. Sau poți să scrii o poezie, să-ți întinzi mâna în vopsea și să te semnezi cu o amprentă.

2. După ce ai terminat mijlocul cartonului, poți să-l decorezi și pe margini. Încearcă să creezi un model legat de Crăciun!

3. La sfârșit lipește spatele calendarului pe partea de jos a foii de carton.

UN INDICIU IMPORTANT

Felix dădu capul pe spate ca să vadă ce-i arăta Edna.

Pe o latură a uneia dintre clădirile masive care dădeau spre intersecție erau niște panouri enorme, pe care se făcea reclamă la diferite lucruri – teatre, cinematografe, tablete de ciocolată, ba chiar și o marcă de șosete elegante. Unele erau luminate complet; în jurul altora se aprindeau și se stingeau o dată la câteva clipe o sumedenie de becuri; pe altele, doar anumite litere scrise fantezist pâlpâiau sau scăpărau mai tare pe fondul cerului întunecat al nopții.

Iar în mijlocul tuturor se afla ceea ce voise să-i arate Edna. Pe un panou imens, înalt de cel puțin șase–șapte metri, apărea figura zâmbitoare și bonomă

DIN 1847
DIN 1847.
TIMBUKTU
- MAGAZIN UNIVERSAL -
Întâlnește-l chiar azi pe Moș Crăciun în magazin!
DEGETEL
CREMOASĂ & DELICIOASĂ
CIOCOLATĂ
Energizantul
SOLAR
o picătură de
VIGOARE!
CAFÉ
CINEMA ELDORADO
PATA DE CULOARE
MATERIALE DE PICTURĂ
Aport
Hrană pentru animale
Miau-mîam!
FETIȚE PLIMBĂREȚE
ȘOSETE DE LUX
pentru
PICIOARE STILATE
KATIFE
LOȚIUNE DE MÂINI
pentru o
piele catifelată
POVEȘTI PENTRU TOATE VÂRSTELE
LIBRĂRIA
DES CARTES

a lui Moș Crăciun. El era, nu încăpea îndoială! Avea exact barba albă și zbârlită, ochii veseli ghiduși și costumul de catifea roșie care părea foarte confortabil și călduros.

Felix simți că-i vine inima la loc. Din păcate însă, în clipa următoare îi fugi din nou. Acesta nu era adevăratul Moș Crăciun. Era numai o poză de-a lui, pe un panou de publicitate. Șoricelul îi spuse Ednei, dar porumbița chicoti.

– Ești un mare prostuț! spuse ea cu bunătate. Sigur că e doar o fotografie. Dar mie mi se pare un indiciu că Moș Crăciun e pe-aici prin oraș. Ia citește reclama!

Felix ridică iar ochii și-i miji în ninsoarea care cădea necontenit. Pe panou scria:

TIMBUKTU – MAGAZIN UNIVERSAL –
Întâlnește-l chiar azi pe Moș Crăciun în magazin!

Șoricelul simți că se îmbujorează de emoție. Să fie oare adevărat? Moș Crăciun să fi ajuns aici, în oraș? Trebuia să afle! Nu știa prea bine ce înseamnă magazin universal, dar lucrurile sunau interesant. Poate era un loc unde Moș Crăciun se ducea să-și cumpere proviziile necesare pentru lunga lui călătorie în jurul lumii. Cu siguranță îi trebuiau cel puțin vreo două pachete de biscuiți ca să-i țină de foame toată noaptea...

– Știi cumva unde e magazinul universal Timbuktu? o întrebă șoricelul pe Edna, tremurând de nerăbdare.

Porumbița reflectă pășind în cerc.

– Nu cred că e prea departe de aici. Va trebui să traversezi CU FOARTE MARE GRIJĂ bulevardul, s-o iei pe strada aia mare de acolo și să mergi pe ea până dai de magazin. Dacă țin minte bine, e o clădire masivă, cu numele scris mare deasupra intrării.

– Nu vreți să veniți și voi cu mine? întrebă Felix.

Se obișnuise deja cu cei doi prieteni. Alături de ei nu se mai gândea la cât de tare îi înghețaseră lăbuțele și ce gaură avea în stomac.

– Ah, aș vrea, scumpule, spuse Edna. Îmi plac la nebunie aventurile, dar trebuie să-l duc pe bietul George înapoi în cuib. Uită-te la el!

Șoricelul se întoarse și bufni în râs. George căzuse pe spate în zăpadă, cu bețele lui de piciorușe în aer, și sforăia ca o locomotivă.

– Așa se întâmplă când mănânci prea multe firimituri! chicoti Edna, ciupindu-l pe George de coadă ca să-l trezească. Dar tu continuă-ți aventura! se răsuci ea spre Felix. Pari un șoricel foarte curajos, și sunt sigură că vei reuși să-i duci scrisoarea lui Moș Crăciun înainte de miezul nopții. Ai mare grijă... și mult noroc!

Felix le mulțumi și o lăsă pe Edna să-i aranjeze cu ciocul fularul zdrențuit din jurul gâtului.

Apoi, făcându-le cu lăbuța peste umăr, ridică plicul și o porni către magazinul universal Timbuktu. Urma să-l întâlnească pe Moș Crăciun în persoană!

TARTE CU GEM

Iată un desert inedit, dar foarte potrivit de Crăciun! Rețeta de mai jos ajunge pentru douăsprezece tarte delicioase, pe care le poți împărți cu familia și cu prietenii. (Știai că sunt gustările favorite ale renilor Moșului?) Sunt excelente cu o cană de ceai sau de lapte.

AI NEVOIE DE:

500 G ALUAT FRAGED
FĂINĂ FĂRĂ ADITIVI
250 G GEM DE CĂPȘUNE / CAISE / PRUNE
1 OU
ZAHĂR PUDRĂ

1. Roagă un adult să aprindă cuptorul și să-l seteze la 220°C sau nivelul 7 la cuptoarele cu convecție.

2. Întinde într-o tavă o foaie de copt, pentru ca aluatul să nu se lipească.

3. Întinde aluatul cu sucitorul până când are cam grosimea unei monede de 50 de bani. Cu un decupator rotund, taie în el douăsprezece cercuri.

4. Pune cercurile în tavă.

5. Pune în mijlocul fiecărui cerc câte o lingură de gem. Ai grijă să nu fie prea mult, altfel umplutura poate să se reverse.

6. Adună tot aluatul rămas, fă-l grămadă și întinde-l din nou.

7. Taie din el douăsprezece cercuri mai mici. Acestea vor fi capacele tartelor.

8. Pune capacele peste tarte și lipește la fiecare cu mâna marginile celor două cercuri.

9. Sparge oul și bate-l într-un castron. Cu o pensulă, unge apoi cu el capacele tartelor. Când se coc, vor căpăta o nuanță galben-roșcată apetisantă.

10. Dă tartele la cuptor timp de cincisprezece–douăzeci de minute, până prind o culoare auriu-maronie.

11. Lasă-le să se răcească puțin, apoi pudrează-le cu zahăr și servește-le!

Pentru puțină variație de gust, poți adăuga în aluat coajă de lămâie rasă sau în gem un pic de zeamă de lămâie!

UN PAT COMOD DE PAIE

Felix o pornise din nou la drum. Simțea în tot corpul un amestec de emoție și spaimă. Emoție pentru că, după toate aparențele, misiunea lui de livrare a scrisorii putea fi dusă la îndeplinire mult mai repede și fără nicio călătorie peste ocean, așa cum își închipuise el, spaimă pentru că acum ajunsese în partea cea mai aglomerată a orașului.

Peste tot în jur erau agitație, gălăgie și lumini orbitoare. Pe mijlocul bulevardului huruiau tramvaie, pe mai multe benzi treceau în goană automobile, claxonând și stropind până pe trotuar. Sub lăbuțe, în adâncul pământului, șoricelul simțea vuietul și mugetul înfundat al trenurilor subterane.

Se strecura atent prin înghesuiala de pe trotuar. Mulți păreau să meargă la petreceri. Femei în rochii lungi, sclipitoare în lumina farurilor, pășeau înțepate pe pantofi cu toc. (Felix trebuia să se ferească foarte atent de ele!) Bărbații încălțaseră pantofi lustruiți, de gală, și, când ridica ochii, șoricelul vedea că toți poartă costume elegante, cu papioane perfect asortate.

În timp ce-și croia drum printre ei, simți cum îi piere frica. Începu chiar să se simtă și el cuprins de febra aceea plăcută a sărbătorilor.

„O să-i dau scrisoarea lui Moș Crăciun", chițăi el în gând, „pe urmă o să găsesc un loc călduț să mă adăpostesc peste noapte și o să trag un somn bun. Chiar am nevoie, după atâtea aventuri!"

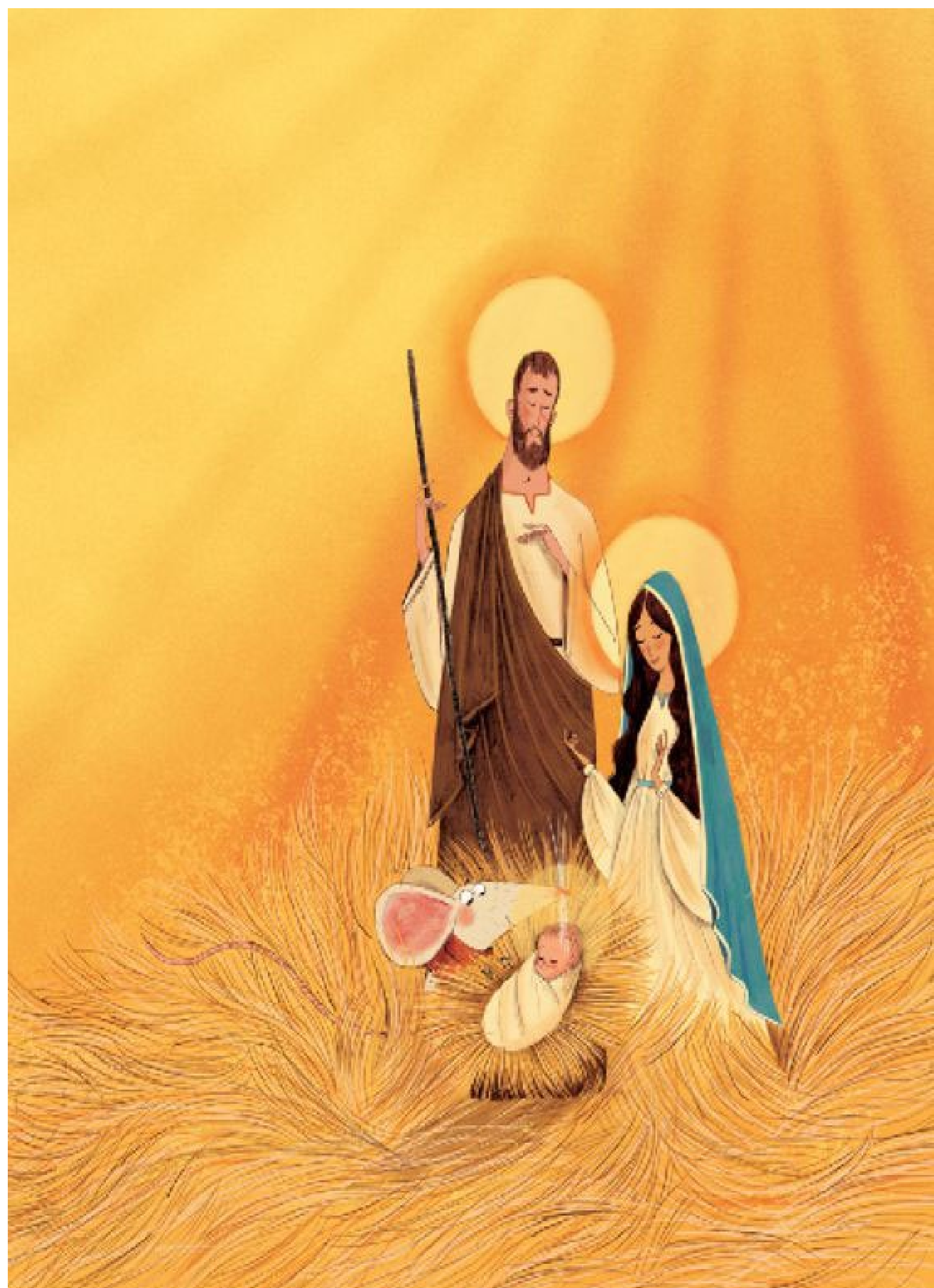
Dintr-odată însă, auzi ceva neobișnuit. Era muzică – dar nu muzica zgomotoasă și binedispusă care se revărsa din restaurantele și cluburile pe lângă care tocmai trecuse. Era o muzică blândă, ca un cântec de leagăn. Felix se opri o clipă să asculte, ciulind urechile ca niște antene ca să-și dea seama de unde vine sunetul. Merse pe urmele lui și descoperi că izvorăște dintr-o clădire veche, cu un turn înalt și ascuțit, puțin retrasă de la stradă. Dinăuntru se revărsa o lumină difuză, caldă, pâlpâitoare, și Felix se furișă printr-o crăpătură a ușii.

Clădirea era minunată în interior, și șoricelul încremeni locului, fascinat de tavanul sculptat și de ferestrele cu vitralii. Sute de lumânări clipeau tăcut, răspândind în jur o aură pașnică. Dar Felix nu era singur. O mulțime de oameni ședeau pe băncuțe, ascultând fără o vorbă corul din capătul sălii, care cânta minunat de frumos. Felix știa o parte din versuri pentru că le auzise interpretate la radio și de micile orchestre din oraș. „Colinde", își spuse el.

Privind în jur, zări în apropiere ceva curios: un fel de construcție de jucărie asemănătoare cu o casă de păpuși, deși mai degrabă cu un staul sau un grajd. Înăuntru, pe un pat proaspăt de paie care miroseau a curat fuseseră instalate câteva statuete: o femeie în albastru și câțiva bărbați. Unii erau îmbrăcați în haine mai bogate, alții aduceau a țărani, și pe lângă ei erau chiar și niște oi. Toată lumea se uita la cutia mică de lemn din mijloc, umplută cu paie, în care dormea adânc un bebeluș.

„Un culcuș foarte confortabil", se gândi Felix și căscă. Poate n-ar strica să tragă și el un pui de somn aici, alături de băiețel. Dar, chiar când dădea să se cațăre în scena grajdului, corul termină de cântat, și ascultătorii începură să bată din palme. Zgomotul îl făcu pe șoricel să se oprească brusc și să zvâcnească din mustăți.

„Felix!" își spuse el cu asprime. „Halal să-ți fie! Te gândești să tragi la aghioase când tu nu ți-ai îndeplinit Misiunea!" Și, fluturând din coadă, se întoarse decis pe interval și ieși din nou în noaptea friguroasă de afară. Cu gândul la băiețelul adormit în cutia de lemn căptușită cu paie, își promise că avea să revină după ce livra scrisoarea și să tragă un somn bun în clădirea cea pașnică și frumoasă, cu toate lumânările pâlpâind cald în jurul lui.

FURSECURI CU VITRALII

Fursecurile acestea arată deosebit și au un gust special! Dropsurile sfărâmate le dau un aspect artistic și sărbătoresc. Mai jos ai rețeta pentru douăsprezece fursecuri.

AI NEVOIE DE:

250 G FĂINĂ FĂRĂ ADITIVI

125 G UNT

60 G ZAHĂR PUDRĂ

DROPSURI COLORATE

1. Spală-te pe mâini înainte să începi!

2. Roagă un adult să aprindă cuptorul și să-l seteze la 160°C sau nivelul 3 pentru cuptoarele cu convecție.

3. Întinde o foaie de copt într-o tavă, pentru ca fursecurile să nu se lipească.

4. Pune făina, untul și zahărul într-un castron și amestecă-le cu mâna.

5. Când amestecul începe să se închege, dă-i formă rotundă. Acesta va fi aluatul de fursecuri. Acoperă castronul și dă-l la frigider timp de douăzeci de minute.

6. Întinde aluatul cu un sucitor până devine gros cam cât degetul tău mijlociu și taie din el orice forme dorești, cu decupatoare speciale de bucătărie. Pune-le în tavă.

7. Cu un cutter mic, taie o gaură în mijlocul fiecărui fursec. Roagă un adult să te ajute.

8. Acum urmează partea cea mai interesantă! Pune dropsurile într-un șervet curat – fiecare culoare în alt șervet – și lovește-le ușor cu sucitorul ca să le sfărâmi.

9. Presară o linguriță de dropsuri sfărâmate în gaura din fiecare fursec.

10. Dă-le la cuptor timp de zece–cincisprezece minute.

11. Când sunt gata, lasă-le să se răcească și le poți servi! Vor arăta foarte frumos, iar la gust vor fi și mai bune!

PLEOSC!

Felix o luă din nou la fugă către magazinul Timbuktu, cât îl țineau lăbuțele. Din botic îi ieșeau fuioare de abur, care i se învârtejeau în față. O clipă își închipui că era unul dintre trenurile acelea enorme care pufăiau și gâfâiau intrând și ieșind din gările orașului. Piciorușele lui desenau un zigzag nebunesc pe trotuar și, cu scrisoarea lui importantă vârâtă sub braț, bietul șoricel se simți aproape amețit acum, când știa că în curând avea să-și poată îndeplini misiunea.

Observă că o parte dintre trecători duceau pachete învelite în hârtie lucioasă, multe împodobite cu panglici și funde ondulate, și se întrebă ce-o fi în

ele. Ce surprize îi așteptau pe destinatarii lor când aveau să le desfacă a doua zi dimineață?

Felix clătină din urechi de emoție. Cu puțin noroc, dacă își ducea sarcina la bun sfârșit, autorul scrisorii avea să găsească și el niște pachete la fel a doua zi dimineață – pentru că el, Felix, își făcuse treaba bine.

Din păcate, entuziasmul nu-i ținu mult. În timp ce țopăia pe trotuar cu gândul la panglici de mătase și hârtie cu sclipici, un autobuz plin cu pasageri veseli trecu pe lângă el în viteză. Chiar în dreptul lui, șoferul trase puțintel prea mult de volan spre dreapta, către marginea străzii, acolo unde zăpada cenușie, transformată în zloată, zăcea fleșcăită în băltoace.

Roțile împroșcară o pleașcă de apă înghețată, care se împrăștie pe trotuar. Cei mai mulți trecători izbutiră să se ferească la timp, însă Felix fu stropit din plin. Era îngrozitor de frig, și bietul de el se trezi murat din cap până-n picioare de fleșcăraia din rigolă.

Se scutură și-și șterse ochii cu dosul lăbuței. Din fericire, pentru că fusese făcută sul sub brațul lui, scrisoarea nu se pătase prea tare. Felix o desfăcu și o scutură zdravăn. Fu însă o mare greșeală, căci în aceeași clipă auzi o furgonetă care trecea în viteză pe lângă el și, cum nu voia sub nicio formă să mai fie stropit o dată, se repezi într-o parte. Dar plicul îi scăpă dintre lăbuțele ude, fu ridicat sus de tot în aer, apoi înhățat de o pală înghețată de vânt.

– NU! chițăi Felix disperat și sări, încercând să-l prindă.

Era însă prea sus. Îngrozit, șoricelului nu-i mai rămase decât să rămână locului, ud leoarcă și murdar, și să se uite cum vântul poartă scrisoarea spre mijlocul bulevardului. Plicul se roti buimac, se lovi de caroserii și parbrize și în cele din urmă se lipi de semaforul din mijlocul străzii.

Felix trebuia să-l ia înapoi. Numai că singura metodă de a o face era să traverseze bulevardul încercând să nu se lase strivit de mașini!

HÂRTIE DE ÎMPACHETAT ȘI ETICHETE

E interesant să faci hârtie de împachetat cadouri, care, învelite în ea, vor arăta fără îndoială mai elegante. Iată două idei pe care le poți adapta ca să-ți faci propria hârtie:

AI NEVOIE DE:

FOI MARI DE HÂRTIE COLORATĂ
VOPSEA ALBĂ ȘI VERDE
CARIOCI
UN CARTOF
DECUPATOR DE FURSECURI ÎN FORMĂ DE BRĂDUȚ

HÂRTIE DE ÎMPACHETAT CU BRĂDUȚI

1. E o activitate foarte simpatică, pentru că vei folosi un cartof ca să decorezi hârtia!
2. Roagă un adult să-ți taie o felie groasă din mijlocul unui cartof crud.
3. Ia decupatorul și apasă-l tare în felie, ca să tai din ea o bucată în formă de brăduț.
4. Întinde foaia de hârtie colorată pe masă.
5. Pune niște vopsea verde într-un castron și introdu bucata de cartof în ea. Apasă apoi cu cartoful pe hârtie până când o acoperi cu brăduți.
6. Când desenele s-au uscat complet, decorează brăduții cu carioca, atârnând în ei globuri. La sfârșit vei avea o hârtie în care poți împacheta toate cadourile de Crăciun!

HÂRTIE DE ÎMPACHETAT CU OMULEȚI DE ZĂPADĂ

1. Întinde o foaie mare de hârtie colorată pe masă.
2. Pune vopseaua albă într-un castronel. O să pictezi cu degetul, așa că vei face murdărie!
3. Bagă degetul în castron și desenează pe hârtie un om de zăpadă – două cercuri, unul deasupra celuilalt.
4. Repetă desenul pe toată hârtia.
5. După ce omuleții s-au uscat complet, desenează-le pălării, brațe, ochi și guri cu carioca. Poți chiar să le adaugi nasturi pe burtă! Dacă ai și o cariocă portocalie, le poți desena câte un morcov pe post de nas.

ETICHETE PENTRU CADOURI

Dacă vrei să dai un aer special cadourilor pe care le faci de sărbători, poți să-i pui fiecăruia o etichetă făcută de mână. Așa vei refolosi și unele felicitări vechi de Crăciun!

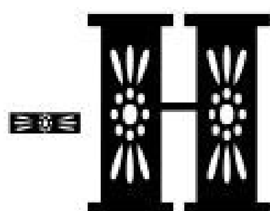
AI NEVOIE DE:

FOARFECĂ
FELICITĂRI VECHI DE CRĂCIUN
PERFORATOR
PANGLICĂ SAU SFOARĂ
CREIOANE SAU CARIOCI

1. Alege-le, dintre felicitările vechi de Crăciun, pe cele mai frumoase – sau pe cele care-ți plac cel mai mult și care crezi că vor arăta bine pe post de etichete.
2. Taie-le pe margini cu foarfeca – ai mare grijă și roagă un adult să te ajute, dacă e nevoie.
3. Poți să dai etichetelor ce formă vrei: dreptunghi, cerc, pătrat, triunghi sau stea. Dacă pe spatele imaginii e scris ceva, lipește pur și simplu deasupra o bucată de hârtie albă și tai-o puțin mai mare, ca să lași o margine albă pe lângă imagine.
3. Fă în fiecare etichetă o mică gaură cu perforatorul. Ai grijă să fie aproape de margine, ca să-ți rămână suficient loc să scrii mesajul.
4. Poți să decorezi eticheta cu autocolante sau poți desena pe ea ceva legat de Crăciun. Nu uita să scrii numele persoanei căreia îi e destinat cadoul și să-i urezi Crăciun fericit! La sfârșit, semnează-te.

(APROAPE) FĂCUT PLĂCINTĂ

— Haide, Felix! se îndemnă el. Ai să reușești!

Dar nu asta simțea. Bulevardul era lat și foarte aglomerat, mașinile vâjâiau în toate părțile, iar caldarâmul părea murdar și alunecos.

Plicul rămăsese lipit de stâlpul semaforului. Marginile îi zvâcneau și-i fluturau când vehiculele treceau în viteză pe lângă el, dar deocamdată nu zburase mai departe pe stradă.

Felix își sili bietele mustăți să nu mai tremure și făcu câțiva pași înainte, ajungând cu picioarele chiar pe marginea bordurii. Pentru un șoricel atât de mărunt, a sări pe carosabil era FOARTE periculos. Era

prea mic ca să fie văzut de șoferi, iar din cauza ninsorii învârtejite și a farurilor puternice care măturau strada devenea și mai greu de observat. Privindu-le, Felix avu impresia că luminile vehiculelor se unesc într-o strălucire comună, orbitoare, ca a ghirlandelor de luminițe răsucite în jurul felinarelor și al trunchiurilor de copac de pe marginile străzii. În mod normal, imaginea i s-ar fi părut frumoasă, dar acum singurul gând care-i încăpea în minte era cât de mare, de lat și de înspăimântător e spațiul care-l desparte de plicul cu scrisoarea.

Închise ochii strâns. „Ai să reușești!" își spuse din nou. „Ești un șoarece foarte curajos!"

„Și poate că așa și e", își urmă el gândul. De obicei, la ora aceasta a serii era vârât în cine știe ce gaură pe undeva, încercând să doarmă și să-și țină de cald până a doua zi dimineață. Dar astăzi își dovedise deja de mai multe ori bărbăția. Felix se încordă: avea să reușească. Avea să recupereze scrisoarea. Uitându-se în direcția din care veneau mașinile, zări o scurtă întrerupere în fluxul de vehicule și alese exact momentul acela ca să sară de pe bordură și să străbată în goană o parte din lățimea bulevardului.

Inima îi bătea nebunește.

Rămăsese blocat între două benzi de circulație. Mașinile șuierau pe lângă el de-o parte și de alta. Pământul îi duduia sub lăbuțe, iar țevile de eșapament scuipau nori mari de fum negru murdar. Felix încercă să se concentreze asupra traversării următoarei porțiuni a străzii, ca să ajungă până la fâșia de trotuar de pe mijloc. Își făcu curaj, zvâcni din botic și așteptă să prindă o nouă întrerupere în trafic. Când ea se ivi, trase adânc aer în piept și o luă la fugă cât putea de repede pe carosabilul alunecos.

Dar apreciase greșit viteza mașinilor care veneau în goană. Se zăpăci. Un autobuz vâjâi pe lângă el, și Felix se răsuci de mai multe ori în loc...

Când izbuti în cele din urmă să se oprească, nu mai știu de unde vine și încotro trebuie să se ducă. Auzi în spate un muget enorm și chițăi îngrozit: o mașină uriașă se îndrepta direct spre el! Farurile galbene îl orbiră apropiindu-se. Dacă nu se mișca, avea să fie făcut plăcintă.

– FELIX! DĂ-TE LA O PARTE! țipă el.

Dar lăbuțele îi înțepeniseră de spaimă. Se ghemui la pământ și-și acoperi capul. Strânse ochii, pregătindu-se ca mașina să dea peste el.

O simți venind mai aproape.

Mai aproape.

Și mai aproape.

PĂPUȘELE DE LEMN

Aceste păpuși mici pot fi foarte decorative în bradul de Crăciun, prinse pe cutiile de cadouri sau pur și simplu făcute ele însele cadou...

AI NEVOIE DE:

CÂRLIGE SPECIALE DOLLY PEG DE LEMN
(SE GĂSESC ONLINE)
CARIOCI
CERCURI DE PÂNZĂ (CAM 15 CM DIAMETRU)
ELASTICE
TIJE DE SÂRMĂ PLUȘATĂ CU SCLIPICI
(SAU SCLIPICI DE PUS PE SÂRME PLUȘATE SIMPLE)
AMBALAJ LUCIOS DE BOMBOANĂ SAU FOLIE DE ALUMINIU
SCOTCH DUBLU ADEZIV
CARTON ARGINTIU (SAU CARTON OBIȘNUIT

ÎNVELIT ÎN FOLIE DE ALUMINIU)

1. Ia un dolly peg și desenează pe el fața și părul păpușii.

2. Fă într-un cerc de pânză o gaură mică – atât cât să intre mai greu prin ea capul păpușii. Trage-i-l pe cap în jos și prinde-l cu un elastic. Cercul acesta va fi fusta. (Dacă nu ai pânză, poți folosi un șervețel, un mic milieu de hârtie sau hârtie igienică mai groasă.)

3. Fă o banderolă dintr-un ambalaj lucios de bomboană sau dintr-o bucată de folie de aluminiu împăturită. Acoperă elasticul cu ea și lipește-i capetele cu scotch dublu adeziv. Aceasta va fi betelia fustei.

4. Taie o pereche de aripi din cartonul argintiu (sau cartonul acoperit cu folie de aluminiu) și lipește-le pe spatele păpușii cu scotch dublu adeziv.

5. Răsucește sârma plușată de două ori în jurul gâtului ca să faci brațele. Apoi prinde păpușa în brad.

Poți încerca să faci și un îngeraș de Crăciun. Folosește pentru fustă pânză albă sau argintie, iar pentru betelie, folie de aluminiu. Lipește-i păr din fire de lână și pune-i peste el o aureolă din sârmă plușată cu foarte mult sclipici, îndoită în cerc, pe care o prinzi de spatele păpușii.

Sau poți face chiar și o păpușică în formă de Moș Crăciun. Folosește hârtie creponată roșie pentru haine și pălărie, vată pentru barbă și pentru marginile costumului și niște fetru negru pentru ghete. Nu uita să-i faci și un sac de fetru, îndesat cu vată, ca să pară plin de cadouri!

NU EȘTI SOMON

Felix se simți dintr-odată apucat atent de fularul lui ponosit și aruncat peste stradă, pe trotuarul acoperit de zăpadă. Ateriză rău și se rostogoli pe stratul de omăt bătătorit și rămase să zacă așa, gâfâind și încercând să-și potolească bătăile ca de tobă ale inimii. Fără să deschidă ochii, se pipăi pe tot corpul cu lăbuțele. Nu se simțea turtit ca o plăcintă – deci ce se întâmplase?

Inspiră adânc, deschise ochii și fu cât pe ce să leșine. Deasupra lui, cu fața foarte aproape de a sa, stătea o pisică mare albă, cu blana înfoiată! Felix se sperie, chițăi de spaimă și se împletici cât putu de repede înapoi, cu privirea pironită asupra dușmanului care-l urmărea cu ochi ageri.

Dar, în loc să sară asupra lui, pisica se trânti deodată pe pavaj și-și linse leneș o labă.

– Dragul meu, vino, te rog, nu mai sta pe marginea drumului! miorlăi ea. A doua oară n-am de gând să te salvez.

Felix se opri și se îndepărtă din câteva salturi de bordură, având grijă să se țină permanent la o distanță suficient de sigură de pisică.

– Tu m-ai ssssalvat? se bâlbâi el.

Mâța încetă să se lingă și-l privi lung.

– Evident! Era cât pe ce să fii strivit de roțile unei mașini. Foarte neglijent din partea ta! Și, cum Felix nu spunea nimic, continuă: Locuiesc într-un apartament în apropiere. Stăpânii mei dau o petrecere în seara asta. E mâncare bună, și muzica e minunată, dar la un moment dat s-a făcut prea mare zăduf, așa că am ieșit să iau puțin aer. Atunci te-am văzut de pe cealaltă parte a drumului – și puteam să pun pariu că o să te lovească vreo mașină. Cineva trebuia să te ajute, pentru că singur era limpede că nu te descurcai.

– Și acum ai de gând să mă mănânci? chițăi Felix cu o voce subțirică, înfricoșată.

Pisica păru profund jignită.

– Să te MĂNÂNC? strigă ea. Ce motiv aș putea avea să mănânc un șoarece?

– Păi nu asta fac pisicile? întrebă Felix încetișor. Mănâncă șoareci...

Mâța își dădu ochii peste cap.

– Da, nu știu ce să spun, dar eu, dragul meu, nu asta fac. N-am gustat șoarece în viața mea! În seara asta am avut la masă filé de somon, creveți și un strop de icre negre. Și câteva sendvișuri mici, din cele care se aduseseră

pe tăvi la petrecere. A fost delicios! Mult mai gustos decât un șoarece murdar, dă-mi voie să cred! Și pisica se linse pe buze la amintirea bunătăților cu care se îndopase în bucătăria de acasă. Bun, acum spune-mi și mie ce-a fost în capul tău de te-ai apucat să traversezi bulevardul când tu nu ești mai mare decât o nucă!

Felix veni câțiva pași mai aproape de făptura mare și albă care-i zâmbea blând. Nu se mai simțea așa speriat. Cu cât se apropia mai mult, cu atât își dădea seama mai clar că salvatoarea lui nu se preface. În ochi îi sclipea o bunătate autentică. Avea o blană albă mătăsoasă și o zgardă cu strasuri care scânteiau în lumina felinarului din apropiere.

– Mă numesc Didina, spuse ea. Didina Sforrrnesco-Miorlau, dacă vrei să-mi știi numele întreg. Dar lumea îmi spune de obicei Didi. Iscodi blănița murdară a lui Felix și fularul lui zdrențuit și întrebă: Tu?

Dac-ar fi purtat ochelari, cu siguranță în clipa asta s-ar fi uitat la el peste rama de sus.

Felix se prezentă sfios și, pentru a doua oară în seara aceea, se pomeni că spune povestea Misiunii sale de a duce plicul rătăcit lui Moș Crăciun – care, după toate aparențele, se afla la ora asta exact în magazinul universal Timbuktu!

– Dar am pierdut scrisoarea, spuse el oftând. Așa că cel sau cea care a scris-o n-o să aibă un Crăciun prea fericit, și asta numai din vina mea!

Didi îl ascultă atentă, apoi privi în jur și miji ochii spre bulevard.

– Nu cumva, zise ea, e plicul de colo? Lipit de semafor?

Felix trebui să se ridice pe vârfuri ca să vadă spre ce arăta mâța.

Și nu-i veni să creadă: într-adevăr, scrisoarea era acolo unde fusese și până atunci! O pierduse din vedere când el însuși fusese răsucit în cerc și aproape strivit de mașină. Plicul părea deja un pic umed și zdrelit, iar cerneala cu care era scris destinatarul se cam întinsese.

– Da, el e! strigă șoricelul emoționat.

Didi se lăsă cât putu de jos pe zăpadă.

– Suie! zise ea cu o voce ușor poruncitoare. Sari în spatele meu! Mergem să-l luăm.

Șoricelul nu știa ce să zică. Șovăi, cu o figură cam speriată.

– Pentru Dumnezeu, nu ești somon, deci n-am să te mănânc! spuse mâța.

Felix râse și se urcă grijuliu pe umerii noii sale prietene. Pisica avea blana deasă și moale și, afundându-se în ea, bietul șoricel simți, pentru prima oară în seara aceea, că se încălzește puțin.

După ce-l instalase confortabil, Didi așteptă o întrerupere în trafic, apoi străbătu bulevardul din câteva salturi sprintene. Sări în sus, apucă în gură scrisoarea pierdută de Felix și i-o aruncă peste umăr micului ei pasager.

– Iar acum, spuse ea cu glas important, hai s-o ducem la magazinul Timbuktu!

– Știi unde e? o întrebă Felix.

Didi râse.

– Dacă știu? Ha! Tot ce am provine de acolo. E singurul magazin unde-și fac cumpărăturile stăpânii mei. Și zgarda mi-au făcut-o acolo, la comandă. Ai să ajungi mult mai repede dacă te duc eu. Știu exact drumul, și, în plus, mă îndoiesc că poți ajunge undeva prea iute cu lăbuțele alea atât de mici!

Felix râse din nou și se apucă bine de blana ei, în timp ce pisica o porni cu pași repezi și grațioși pe trotuar. Sărmanului de el nu-i venea să creadă că merge în spinarea unei mâțe.

Ce seară ciudată mai era și asta!

INVITAȚII LA PETRECERE

Dacă dai o petrecere de Crăciun, poți crea chiar tu invitațiile. Nu e deloc complicat, și, în plus, fiecare va fi unicat!

AI NEVOIE DE:

CARTON

CARIOCI

FOARFECĂ

1. Poți face niște invitații cu adevărat deosebite dacă le dai o formă de sărbătoare! Taie din carton siluete de oameni de zăpadă, pomi de Crăciun, forme de cadouri sau de stea.

2. În partea de sus scrie numele persoanei pe care o inviți.

3. Ai grijă să menționezi unde are loc petrecerea și între ce ore. Scrie dacă vrei ca invitații tăi să poarte o ținută anume.

4. Semnează-te jos, la sfârșit, și roagă pe toată lumea să te anunțe dacă vine sau nu.

5. După ce ai scris toate informațiile despre petrecere, decorează invitațiile după cum dorești. Desenele sau autocolantele arată în general foarte bine.

6. Când ai terminat, pune fiecare invitație într-un plic și scrie pe el numele persoanei căreia i-o adresezi. Sigur va avea mare succes.

FURNIZORI DE PRODUSE DE CALITATE

Lui Felix nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea face o călătorie nocturnă prin oraș în spinarea unei pisici mari albe. Dar acum, când exact asta se întâmpla, nu-i venea să creadă cât de plăcut și de interesant era!

Cu scrisoarea recuperată (și vag umedă) la subsuoară, se prinse strâns de noua lui prietenă felină și porni să străbată străzile cu o viteză neobișnuită pentru el.

Pentru că, în sfârșit, nu mai trebuia să se ferească tot timpul de tălpile gigantice de pe trotuar, putu să privească și el în jur și să-și dea seama cum arăta de fapt orașul în Ajunul Crăciunului.

Primul lucru pe care-l observă – sau, mai degrabă, îl observă stomacul lui – fu mirosul de tot felul de bunătăți care plutea peste tot. Petrecerile de Crăciun erau în toi, și rotocoalele de aburi delicioși care ieșeau din bucătăriile restaurantelor și ale hotelurilor îi făcură burta să bolborosească fără milă. Aproape la fiecare colț erau vânzători de castane prăjite, și căldura plăcută a cărbunilor încinși, combinată cu aroma savuroasă a castanelor, i se păru șoricelului irezistibilă. Se închipui sărind din spatele lui Didi și improvizând un picnic pe marginea drumului, hăpăind cât mai multe castane și căzând apoi sătul, cu burta plină până la refuz. După ce-i livra scrisoarea lui Moș Crăciun, n-ar fi stricat să se întoarcă pe furiș la vreun vânzător și să se uite în jur după câteva castane scăpate de cumpărători din pungă.

Trecură în viteză pe lângă un uriaș pom de Crăciun montat într-o piață mică, înconjurată pe trei laturi de vile înalte și elegante. Bradul era împodobit cu sute de globuri și de luminițe. Pe un patinoar instalat alături, o mulțime de oameni înfofoliți cu fulare, căciuli și mănuși de lână goneau pe patine, părând să se distreze de minune. Felix nu era convins că i-ar fi plăcut să patineze. Unui șoricel de mărimea lui și pe zăpadă îi venea greu să se țină în picioare, darămite pe o întindere de gheață! Dar era o plăcere să te uiți la patinatorii care se simțeau atât de bine.

Continuându-și drumul, cei doi prieteni trecură pe lângă alte și alte magazine, restaurante și mirosuri delicioase, iar Felix ciuli urechea la cântecele minunate care se auzeau din apropiere.

Didina coti la un moment dat brusc, ieșind din bulevard, și în scurtă vreme se opri.

– Am ajuns, tinere, spuse ea foarte satisfăcută. Magazinul universal Timbuktu: furnizori de produse de calitate din 1847!

Felix ridică privirea și rămase cu gura căscată. Era cea mai neobișnuită și mai sofisticată clădire din câte văzuse vreodată. Părea pur și simplu acoperită cu ferestre – mari la parter, cu tende vișinii elegante deasupra, mai mici la etajele superioare. Fațada largă, decorată, scânteia și strălucea, încât întreaga clădire părea un cufăr de comori.

– E minunat! exclamă șoricelul. Deci aici e Moș Crăciun?

– Păi așa mi-ai spus! răspunse Didi. O să mergem până la intrarea principală și cred că vom putea să ne strecurăm fără greutate înăuntru. Mă aștept ca personalul să mă cunoască, pentru că stăpânii mei sunt clienți permanenți și vorbesc nonstop despre mine. Deci hai să ducem scrisoarea ta la destinație!

Felix dădu aprobator din cap și se apucă strâns de blana pisicii, care traversă iute strada și se îndreptă către minunatele uși lustruite de la intrare.

– Aici e, spuse ea pășind țanțoș. N-o să avem nicio pro...

Dar nu apucă să-și termine propoziția, căci în aceeași clipă se ciocni de picioarele unui bărbat care apăruse în fața lor ca din senin.

TIMBUKTU
MAGAZIN UNIVERSAL

GUSTĂRI PENTRU PETRECERE

Indiferent că dai sau nu o petrecere, aceste gustări nostime cu ingrediente de Crăciun merită încercate! Și sunt delicioase! (Nu degeaba sunt preferatele lui Felix.)

STELUȚE CU BRÂNZĂ

AI NEVOIE DE:

375 G ALUAT FRAGED GATA PREPARAT
1 OU
50 G BRÂNZĂ CHEDDAR RASĂ
FĂINĂ

1. Roagă un adult să aprindă cuptorul și să-l dea la 180° sau nivelul 4 la cuptoarele cu convecție.
2. Întinde o foaie de copt într-o tavă, pentru ca steluțele să nu se lipească.
3. Presară puțină făină pe masa unde vei lucra. Desfă sulul de aluat și folosește un decupator în formă de steluță ca să tai din el cât mai multe fursecuri.
4. Pune oul într-un castron și bate-l bine cu o furculiță, apoi unge steluțele cu o pensulă.
5. Presară brânză rasă pe deasupra și pune fursecurile cu grijă în tavă.
6. Dă-le la cuptor zece–douăsprezece minute, până când se rumenesc.
7. Sunt excelente calde sau le poți păstra într-un container ermetic timp de maximum două zile.

SALAM DE BISCUIȚI (REȚETĂ SPECIALĂ DE CRĂCIUN)

AI NEVOIE DE:

800 g CIOCOLATĂ ALBĂ

150 g MERIȘOARE USCATE

100 g CIREȘE CONFIATE

100 g MINIBEZELE LA PACHET

100 g BISCUIȚI DIGESTIVI

1. Pentru această rețetă vei avea nevoie de un vas pătrat de circa 20 x 20 de centimetri.
2. Întinde în vas o foaie de copt.
3. Topește ciocolata. Rupe-o în bucăți mici și pune-o într-un castron termorezistent. Roagă un adult să te ajute să pui castronul într-o tigaie sau o cratiță cu apă care fierbe la foc mic. Închide focul, așteaptă cinci minute, apoi amestecă ciocolata topită.
4. Scoate castronul din cratiță și lasă ciocolata cinci minute să se răcească.
5. Cât timp se răcește, poți să te ocupi de celelalte ingrediente. Pune biscuiții digestivi într-un șervet curat și zdrobește-i ușor cu un sucitor. Ai grijă să nu-i strivești de tot, pentru că nu trebuie fărâmițați complet, ci doar rupți în bucățele.
6. Când ciocolata s-a mai răcit, pune în ea bucățile de biscuiți, merișoarele, cireșele și minibezelele. Amestecă bine pentru ca toate ingredientele să se încorporeze în ciocolată.
7. Toarnă amestecul în vasul pătrat și netezește cu dosul lingurii.
8. Dă la frigider timp de două ore și apoi roagă un adult să scoată salamul de biscuiți cu tot cu hârtia de copt și să-l taie în cuburi mici. E un desert savuros, în care ciocolata albă creează „efectul de Crăciun". (Altfel, îl poți prepara oricând cu ciocolată neagră sau cu lapte.)
9. Poți să-l păstrezi la frigider timp de maximum o săptămână.

RULADĂ CU PIEPT DE CURCAN

AI NEVOIE DE:

250 g BRÂNZĂ PROASPĂTĂ TIP ALMETTE
4 LIPII MARI
SOS DE MERIȘOARE SAU JELEU DE COACĂZE
250 g PIEPT DE CURCAN
50 g SPANAC CURĂȚAT

1. Întinde cele patru lipii pe un fund mare de lemn și unge-le cu brânză. Ai grijă să folosești aceeași cantitate de brânză la fiecare.
2. Ia sosul de merișoare sau jeleul de coacăze și întinde un strat subțire peste brânza proaspătă.
3. Pune apoi deasupra feliile de piept de curcan – câte un sfert din cantitate pe jumătate din fiecare lipie. Ai grijă să nu pui decât pe jumătate, altfel umplutura va cădea când încerci să rulezi lipia!
4. La sfârșit, pune un strat de spanac peste curcan.
5. Acum trebuie să faci lipiile sul. Roagă un adult să te ajute, pentru că îți va prinde bine o pereche de mâini în plus. Începe de la marginea cu curcan și spanac și rulează lipia cât poți de strâns. Învelește-o apoi pe fiecare în folie de aluminiu ca să-și păstreze forma și dă-le pe toate o oră la frigider.
6. După o oră, scoate lipiile din frigider și îndepărtează folia, apoi taie fiecare ruladă în douăsprezece felii.
7. Pentru o alternativă vegetariană, elimină curcanul din rețetă.

MUNCĂ ÎN ECHIPĂ

– Unde vrei tu să mergi? întrebă bărbatul cu asprime și se încruntă la Didina din spatele ochelarilor rotunzi, cu lentile groase.

Pe haină, o insignă anunța „PAZĂ".

– Ascunde-te! șuieră Didi.

Felix se lăsă să-i alunece din spinare și se atârnă cu capul în jos de blana ei de pe burtă. Mâța își ascunse cu pricepere spaima și începu să toarcă zgomotos, învârtindu-se printre picioarele bărbatului și frecându-se cu umerii de ușă. Paznicul se înmuie.

– Pentru ce-ți trebuie ție să intri în magazinul ăsta în Ajunul Crăciunului? zise el, zâmbind și aplecându-se s-o scarpine după urechi cu

mâna înmănușată. E deja încuiat, se deschide abia după sărbători. Tocmai ce-am verificat toate ușile, adăugă el și zornăi vesel o legătură de chei. Hai, dă-i drumul! Cred că te așteaptă stăpânii tăi acasă. Probabil se întreabă unde-ai dispărut. Hai, gata! Valea!

Și împinse mâța cu blândețe, grăbit să-și termine rondul de verificare și să poată pleca și el acasă.

Didina toarse din nou și o porni ostentativ cu pas nonșalant mai departe, dând lejer din coada stufoasă.

Când ajunseră la o distanță sigură, șoricelul i se cățără din nou în spate.

– Ce ne facem acum? chițăi el speriat. Paznicul a zis că magazinul s-a închis până după sărbători.

– Găsim noi o soluție, răspunse Didi.

Apoi Felix scheună dintr-odată:

– Stai! Simt un miros!

Se ridică grijuliu în două lăbuțe pe spatele pisicii și adulmecă aerul nopții. Da! În mod sigur era ceva. Mustățile îi tremurau, așa că trebuia să fie ceva important. Ce anume? Adulmecă din nou. Era o mireasmă de lucruri plăcute – flori, săpun, biscuiți, acadele și o mulțime de alte arome bogate, îmbătătoare. Toate păreau să vină dinăuntrul magazinului universal. Dar pe unde ieșeau? Să fi fost vreo fereastră deschisă? Felix așteptă ca boticul lui să descopere singur direcția exactă în care trebuiau să se îndrepte.

– Acolo! strigă el și arătă spre o străduță întunecoasă.

Nu părea un loc prea atrăgător, dar el și Didina știau amândoi că soarta bietului autor al scrisorii depinde de ei.

Mâța intră prudent pe alee. Acum simțea și ea mirosul. Păși înainte, până când, la un moment dat, Felix îi ceru să se oprească. Se lăsă ușor să alunece pe blana ei mătăsoasă și ateriză în zăpadă.

– Aici! spuse el. De aici vine! Făcu iar câțiva pași și descoperi o mică gură de aerisire la numai câteva cărămizi deasupra trotuarului. Cred că pe aici putem intra. Ne ținem după miros până ajungem în magazin, și acolo îl găsim pe Moș Crăciun! Nu poate fi prea departe! Cercetă apoi deschizătura în zid. Trebuie să scoatem grilajul, zise el. E prea mărunt, nu pot să mă strecor.

Didina încuviință din cap. Întinse o labă și lovi ușor grilajul, de probă, și amândoi săriră cât colo, căci metalul scoase un zornăit neașteptat.

– Are un șurub slab! șopti mâța.

– Poți să-l scoți? întrebă șoricelul, urmărindu-i fiecare mișcare.

– Nu știu, răspunse Didina. Ne trebuie ceva cu care să desfacem șuruburile. Renunță să mai zgâlțâie grilajul și îl examină mai îndeaproape. Poate că...

Una dintre labe îi luci deodată în obscuritate: pisica dăduse la iveală o gheară.

Felix își înăbuși un icnet. Gheara părea atât de ascuțită și de sclipitoare în lumina lunii, încât el se dădu fără să vrea câțiva pași mai în spate.

– Ah, nu mai fi atât de bleg! îl apostrofă Didi. Vreau să văd dac-o pot folosi pe post de șurubelniță.

Răsuci delicat șurubul pe jumătate desprins, care în cele din urmă ieși cu un zăngănit din gaură și căzu în zăpadă.

– URAAAAA! chiui Felix. Poți să le desfaci și pe celelalte? Așa o să putem ajunge la Moș Crăciun.

Pisica își dădu toată silința, dar toate celelalte șuruburi erau strânse mult prea tare.

– Degeaba, zise ea. Nici nu se clintesc.

Șoricelul oftă.

– Și totuși, dacă trag puțin de grilaj, cred c-ai putea să te strecori în spatele lui. Mi se pare că încapi.

Felix dădu din cap și se cățără din nou în spinarea mâței. Își supse burta și – buf! – ateriză cam dizgrațios înapoia grilajului.

– AH, BRAVO, FELIX! toarse Didina. Poftim plicul! adăugă ea și-i întinse scrisoarea prin deschizătură. Bună treabă, amice! Ne-am descurcat perfect în echipă. Acum însă grăbește-te – mi-e teamă ca Moș Crăciun să nu plece fără tine!

– Tu nu vii? o întrebă șoricelul.

Pisica zâmbi.

– Aș vrea eu, dar n-am cum să intru pe aici cu tine. Am fundul prea mare! Din păcate, de acum încolo trebuie să te descurci singur.

În depărtare, se auziră clopotele unei biserici: mai trecuse o oră.

– Ah, fir-ar! strigă mâța. Nici nu mi-am dat seama că e atât de târziu! E cazul să mă întorc la stăpânii mei. Întotdeauna intră în panică dacă nu mă găsesc.

– Îți mulțumesc, Didi, spsue Felix. Ești cea mai drăguță pisică pe care am întâlnit-o vreodată.

– Iar tu ești cel mai drăguț șoricel, răspunse ea. Acum dă-i bice! Ai o scrisoare de dus la destinatar!

Mustățile lui Felix se zbârliră deodată cu hotărâre. Făcându-i Didinei cu lăbuța peste umăr, o porni prin tunelul întunecat care ducea către magazin. Pisica îl urmări cu privirea până când nu-l mai putu zări, apoi se întoarse și o luă tacticos înapoi pe stradă.

PODOABE DE POM

A face ornamente de brad din aluat sărat este un mod excelent de a intra în atmosfera Crăciunului. Mai mult, după ce le-ai făcut, vei vedea că rezistă ani de zile!

AI NEVOIE DE:

1 CANĂ DE SARE
2 CĂNI DE FĂINĂ
¾ CANĂ DE APĂ

1. Roagă un adult să aprindă cuptorul și să-l seteze la cea mai mică temperatură, altfel ornamentele riscă să crape!

2. Pune sarea și făina într-un castron mare și amestecă-le cu o lingură de lemn.

3. Adaugă apă puțin câte puțin, amestecând continuu. După ce ai turnat toată apa, amestecul ar trebui să fie ca o coca.

4. Pune aluatul pe o masă și continuă să-l frămânți cu mâinile până când se netezește și toate ingredientele sunt amestecate perfect.

5. Acum poți să-l întinzi cu un sucitor până când e gros cam cât o monedă de 50 de bani.

6. Folosește decupatoare ca să tai din el orice forme dorești, apoi, cu un creion, fă o gaură mică prin partea de sus a fiecăreia – prin ea vei trece ața ca s-o agăți în pom mai târziu.

7. Acum trebuie să le dai la cuptor. Pune niște hârtie de copt într-o tavă și aranjează ornamentele pe ea.

8. Lasă-le în cuptor timp de patru ore, ca să se usuce complet și să se întărească.

9. Când sunt gata, scoate-le și lasă-le să se răcească.

10. Urmează partea cea mai haioasă: decoratul! Folosește vopsele acrilice (se lipesc bine de coca) și desenează pe ele orice vrei. Când culorile s-au uscat, treci o panglică subțire, un șnur sau o ață prin gaura făcută cu creionul și atârnă podoabele în pom.

HOINĂREALĂ

Felix înaintă precaut prin tunel. Se simțea din nou înspăimântat. Didi fusese un prieten neașteptat, dar tovărășia și ajutorul ei veniseră la țanc. Acum rămăsese iar singur și urma să exploreze pe cont propriu lumea necunoscută a magazinului universal.

Se gândi la paznicul de mai devreme și se temu că poate în magazin sunt și alții. Aveau oare să-l observe? Ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi fost prins? Și Moș Crăciun – mai era oare acolo?

Mirosurile deveneau din ce în ce mai puternice, și, în scurtă vreme, la capătul tunelului apăru o luminiță slabă. După ce trecu de un colț, Felix se pomeni în fața unui alt grilaj, din fericire, mult mai generos decât cel

de pe alee. Șoricelul făcu plicul sul și-l strecură printre gratii, apoi se chinui el însuși să treacă dincolo. Nu-i fu ușor, dar, după câteva minute în care-și supse de mai multe ori burta, își îndoi urechile și se zbătu, gâfâind, țâșni din grilaj ca un dop dintr-o sticlă de șampanie și se duse de-a dura pe podea. Se ridică iute și se grăbi să-și culeagă prețioasa scrisoare, și abia după ce se opri și ascultă atent, fără să audă niciun pas omenesc în apropiere, își permise să-și tragă sufletul și să privească în jur.

Se afla într-o încăpere vastă. Un covor gros și moale se întindea în toate părțile, cât vedeai cu ochii. Pretutindeni în jur erau tejghele lucioase și, dacă Felix s-ar fi ridicat în vârful picioarelor și și-ar fi înălțat cât putea de mult bărbia, ar fi putut să vadă ce era expus în galantarele din partea lor de sus.

Erau pălării de toate formele și culorile, mănuși de toate lungimile și materialele, eșarfe de mătase și poșete elegante aliniate în șiruri.

Șoricelul se plimbă printre ele extaziat. Clădirea însăși era foarte frumoasă, cu coloane sculptate din lemn care susțineau tavanele înalte boltite. Cu toate că luminile principale fuseseră stinse, atârnau peste tot sute de ghirlande de vâsc, cu globuri, bomboane de pom și pachete miniaturale agățate de ele, iar luminițele lor clipeau și licăreau, dând întregii săli aerul unei peșteri fermecate din povești.

Înăuntru, aromele pe care Felix le adulmecase de afară deveniseră copleșitoare. I se rostogoleau în nări, încălecându-se, amestecându-se, aproape amețindu-l. Trebui să se concentreze din toate puterile ca să-și

aducă aminte că Moș Crăciun e undeva în clădire și că el n-are timp să hoinărească fără nicio grijă.

Ținând bine scrisoarea sub braț, o porni hotărât la drum. Habar n-avea unde trebuie să ajungă, dar simțea că, dacă merge pur și simplu înainte, mai devreme sau mai târziu are să dea peste ceva care să-l lămurească unde se află și unde îl poate găsi pe Moș Crăciun.

Și avu (întru câtva) dreptate.

După câteva minute de mers printre vitrine și manechine, sala se deschise într-un atriu uriaș. Felix lăsă capul pe spate și privi în jur și în sus. Scări acoperite de covoare groase, cu balustrade bogat decorate, urcau în spirală spre celelalte etaje cu încărcătura lor de comori. În vârf, clădirea se încheia cu o enormă cupolă transparentă, de care spânzura un candelabru imens de sticlă.

În mijlocul sălii stătea un brad mare, luminat și împodobit cu panglici și giuvaieruri. Felix se răsuci în loc, privind fascinat totul.

„Patru etaje!" se gândi el și simți cum i se pleoștesc urechile. Cum avea să-l poată căuta repede pe Moș Crăciun pe atâtea niveluri? Numai ideea de a urca treptele nesfârșite cu lăbuțele lui mărunte îl făcu să se simtă obosit încă înainte să înceapă.

Trase aer în piept.

– Hai, Felix! își spuse. Aproape ai ajuns!

Porunci urechilor să se ridice și decise că cel mai bun plan era să ia fiecare etaj la rând și să-l inspecteze până când avea să dea de Moș Crăciun.

Porni din nou, dar nu ajunsese prea departe, când peste el năvăli o aromă delicioasă, venită de undeva din apropiere. Adulmecase și mai

devreme miros de mâncare, din alee, dar acum era atât de puternic, încât șoricelul se opri fără să vrea. Boticul rozaliu începu să-i tremure, căci fusese năpădit de aburi de fursecuri, de acadele, de plăcinte și brânzeturi, de pâine proaspătă și mâncare de petrecere. Stomacul începu să-i geamă de-a dreptul, iar picioarele părăsiră deodată direcția în care mergeau și o luară în sens opus, către sursa mirosurilor.

– Dar scrisoarea? țipă Felix.

Zadarnic. N-avea niciun rost să protesteze. Botul, burtica și picioarele lui preluaseră controlul, și nimic n-avea să le poată împiedica să afle de unde veneau toate aromele acelea savuroase.

Se trezi alergând înapoi prin raionul de îmbrăcăminte pentru bărbați, pe lângă pantofi lucioși de piele, sacouri de stofă și expoziții de cravate de mătase de toate culorile, aranjate ca o coadă de păun.

Trecu rapid pe lângă fulare de cașmir, pardesiuri elegante și pijamale de mătase. Coti pe după un turn format din cutii de pălării și pe sub o boltă, apoi, deodată, se opri brusc.

Și clipi uluit. Nu-i venea să-și creadă ochilor!

BOMBOANE CU SURPRIZE

Tuturor ne plac bomboanele, dar iată o variantă mai mare, goală pe dinăuntru, care slujește doar ca înveliș pentru surprize. Înăuntrul lor se poate pune orice – răvașe cu glume, pălărioare, jucării mici sau chiar alte bomboane!

AI NEVOIE DE:

3 TUBURI DE CARTON DE LA SULURI DE HÂRTIE IGIENICĂ
HÂRTIE DE ÎMPACHETAT
SCOTCH
BEȚIȘOARE DE LEMN CARE POCNESC (CRACKER SNAPS) (SE GĂSESC DE CUMPĂRAT ONLINE, DAR NU-ȚI FACE PROBLEME DACĂ NU LE AI)
FOARFECĂ
CARTON SUBȚIRE

PANGLICĂ

1. Taie un dreptunghi de 20 x 30 de centimetri de hârtie de împachetat.

2. Pune primul tub de carton pe lungime în mijlocul hârtiei. Dacă ai bețișoare cracker snaps, treci unul prin tub și pune-i câte o bucată de scotch la fiecare capăt, ca să se lipească de hârtia de împachetat și să nu se miște.

3. Acum pune celelalte două tuburi de o parte și de alta a primului și răsucește hârtia în jurul lor. Lipește-o apoi cu scotch.

4. Scoate cu grijă cele două tuburi de pe laturi și păstrează-le pentru următoarea bomboană. Acum poți să adaugi „umplutura". Bag-o printr-un capăt al tubului central și apoi leagă cu panglici ambele capete ale bomboanei, puțin mai sus de capetele tubului central. Ai grijă să nu rupi hârtia!

5. Repetă procesul până ai câte o bomboană pentru toți invitații de la masa de Crăciun. Bomboanele cu surprize se desfac în doi. Fiecare partener trage de un capăt până când hârtia de împachetat se rupe – cel mai probabil într-o parte, nu la mijloc, încât surpriza îi revine numai unuia dintre invitați.

SFAT: Dacă nu ai bețișoare de lemn, poți obține același efect strigând cât poți de tare POC! când oaspeții trag de bomboane.

Iată câteva idei cu ce poți pune înăuntrul bomboanelor:

- Pălărioare de hârtie – le poți face chiar tu.
- O ciocolată mică.
- Un mic cadou – un creion, de pildă, sau un creion cerat. Poți încerca să pui chiar o pasăre-pompon sau un săculeț cu levănțică!
- Un banc scris de mână. Taie dreptunghiuri mici de hârtie și scrie pe ele

PUTUROS, DECI GUSTOS

MÂNCARE! Mâncare peste tot!

Munți de mâncare!

Oriunde se uita, bietul Felix dădea cu ochii de tot felul de bunătăți: fructe și legume lucioase, stivuite în coșuri; tăvi cu plăcinte și pateuri crocante; torturi etajate, împodobite și învelite în glazură; fursecuri aurii și săculeți cu condimente exotice. În spatele unei tejghele se înălța un perete de sticle de vin. Cutii cu ceai alintate cu cele mai fantastice nume stăteau aliniate ca niște soldați lângă movilițe de boabe de cafea aromată.

Văzu munți de alune și nuci, castele din borcane de gem în cele mai vii culori și o tejghea lungă plină cu toate dulciurile imaginabile.

Erau de asemenea – își dădu seama Felix după cât de nebunește i se zbătea boticul – și BRÂNZETURI.

Undeva în acest enorm palat al mâncării zăceau roți întregi de brânză. Și, judecând după miros, făceau parte dintre cele mai puturoase – adică mai GUSTOASE – soiuri din lume.

Burta începu din nou să-i bolborosească – atât de tare, de data asta, încât aproape căzu din picioare. Era pur și simplu lihnit. Nici măcar nu-și mai amintea când mâncase bine ultima oară. Și, orice-ar fi mâncat atunci, n-avea cum să fi fost nici pe departe atât de bun ca tot ceea ce se găsea acum la dispoziția lui în sala aceasta plină de bunătăți.

Șoricelul își mușcă buzele și se gândi. Știa că nu trebuie să ia nimic – ar fi însemnat să fure –, dar era atât de hămesit, încât stomacul îl durea deja fără încetare. Aventurile serii începeau să-și spună cuvântul și se simțea deja cam sleit de puteri. Dacă nu lua măcar o mică gustare cât de curând, risca să nu-și mai poată îndeplini misiunea. Luă așadar o hotărâre: avea să se ducă să vadă măcar unde se află brânzeturile și, dacă găsea pe-acolo ceva firimituri împrăștiate, avea să le mănânce. Știa că nu se poartă tocmai frumos, dar misiunea pe care o avea de îndeplinit era megaimportantă și oricine altcineva ar fi făcut la fel – își zise el – doar ca s-o ducă la bun sfârșit.

Ridică deci plicul la subsuoară și făcu un pas înainte în sala cu mâncare.

Și în momentul acela cineva îi aruncă o nucă în cap și țipă:

– VAI!

„GLOB" DE PORTOCALĂ

Acest ornament miroase minunat și arată foarte bine agățat în brad, dar îl poți folosi și pe post de decorațiune pentru masa de Crăciun. Lămâile sau limetele (lămâile verzi) sunt la fel de potrivite și emană un miros foarte plăcut de citrice!

AI NEVOIE DE:

O PORTOCALĂ
CUIȘOARE ÎNTREGI
O PANGLICĂ

1. Taie două bucăți de panglică și înfășoară-le în jurul portocalei. Leagă-le în vârf, apoi fă o fundă din capetele lor.

2. Portocala ar trebui să arate ca și cum ai fi împărțit-o în sferturi. Acum poți s-o decorezi cu cuișoare.

3. Dacă e o portocală moale, poți înfige cuișoarele direct în ea. Dacă nu, roagă un adult să facă niște găuri în coajă cu un bețișor ascuțit de cocktail, cu un băț de frigărui sau cu capătul unei andrele.

4. Poți face orice desen pe coaja ei, dar liniile trase de sus până jos sunt ușor de făcut și creează un model geometric plăcut.

5. Când ai terminat, atârnă „globul" în pom sau pune-l pe un raft. Va face totul să miroasă grozav și va rezista ani de zile!

EDUARD CAȘCAVAL

Nuca îi trecu lui Felix printre urechi, dar strigătul îl făcu aproape să leșine de spaimă! Privi în jur gâfâind, ca să vadă cine sau ce urla așa la el.

Era un șobolan gras, care-l privea cu o mutră foarte supărată dintr-un coș împletit aflat lângă intrare. Coborî de acolo și, strecurându-se printre bunătăți, se apropie de Felix, care încă se străduia să-și vină în fire.

– Sfinte Sisoe! bodogănea el. N-am văzut așa ceva în viața mea: să vii într-o sală unde se prepară mâncare arătând de parcă tocmai te-ai bălăcit într-o băltoacă de noroi! Gândește-te numai câți microbi aduci!

Și se scutură dezgustat din vârful mustăților până în capătul cozii, dându-se înapoi din fața lui Felix, de parcă bietul șoricel ar fi putut să-l pârlească.

– Îmi pare rău, spuse Felix. Am făcut ceva rău? Voiam doar să iau o bucățică de...

– Rău? pufni șobolanul. Era cât pe ce să intri într-un raion cu cea mai sofisticată mâncare din lume, și uită-te puțin la tine! Ești soios! Ești absolut mizerabil!

Felix se privi de sus în jos. În strălucirea caldă a luminițelor atârnate peste tot în jur, nu putu să nu recunoască: arăta într-adevăr jalnic. Își întoarse lăbuțele cu palmele în sus și fu uimit să constate că rozul lor obișnuit dispăruse sub un strat gros de mizerie. Urechile i se pleoștiră de rușine și, sub murdăria de pe față, obrajii i se îmbujorară.

– Îmi cer iertare, chițăi el. Mi-e pur și simplu foarte foame și am avut o seară foarte agitată.

Șobolanul țâțâi arogant, dar se înmuie văzând cât de mic, de plouat și de obosit arăta Felix.

– Nu-ți face probleme, amice! zise el, scoțând pieptul mândru înainte. Apropo, eu sunt Eduard Cașcaval. Îmi place să cred că sunt managerul de noapte de aici și de aceea nu-mi pot permite să aduc niciun fel de microbi în apropierea alimentelor! Ar fi o afacere pierdută din start. Oricine vrea să intre în raionul cu mâncare trebuie să fie în formă perfectă și curat ca lacrima. Așa ca mine! Ia uite ce-mi strălucește blana! Și miroase-mă un pic! E cea mai scumpă apă de colonie din magazin! Și Eduard se învârti încet în loc, pentru ca Felix să-i admire blana lucioasă și mustățile superb răsucite și să-i inspire mirosul puternic de parfum condimentat și de

săpun. Acum hai să te speli bine și să mănânci! adăugă șobolanul cu bunătate. Cum îți spune, dacă nu ți-e cu supărare?

Felix se prezentă.

– Minunat! zise Eduard. Vino după mine, și în curând ai să strălucești de curățenie!

După cinci minute, șoricelul se trezi pe o tejghea albă șlefuită într-un alt raion al magazinului. În loc de mâncare, aici se succedau, cât vedeai cu ochii, tot felul de sticle din cristal pline cu lichide colorate, borcănașe, cutii de pudră și de cremă. Felix văzu o mulțime de reclame cu fotografii de bărbați și femei elegante, și simți că toată sala miroase a trandafiri, a pajiști de vară și a curățenie. Erau oglinzi peste tot, și, tot drumul, Eduard se oprise o dată la câteva secunde ca să se admire în ele. Șoricelul fu uluit când se văzu pe sine însuși – arăta groaznic! Nu era de mirare că Eduard aruncase cu o nucă în el.

Venind încoace, Felix încercase să-i explice Misiunea lui Foarte Importantă și cum, oricât de mult și-ar fi dorit o baie, trebuia să dea de urma lui Moș Crăciun înainte ca acesta să plece în jurul lumii cu sania lui. Dar, din păcate, șobolanului îi plăcea să pălăvrăgească. Așa că trăncănise întruna, iar bietul Felix nu apucase să rostească aproape niciun cuvânt pe lângă el.

Se dovedi că Eduard locuia în magazin de când se născuse și că nimeni altcineva (afară, desigur, de proprietar, domnul Timbuktu) nu cunoștea mai bine clădirea. Când magazinul era închis, șobolanul își petrecea serile

cutreierând etajele și având grijă ca totul să arate impecabil. Viața de interior îi șlefuise gustul pentru lucruri rafinate. Avea biroul – cum îl numea el – într-un coș căptușit cu o eșarfă de mătase și cu o mulțime de pernuțe care miroseau a levănțică.

Îi povesti toate acestea șoricelului în timp ce umplea cu apă o chiuvetă mică. Apoi, când fu mulțumit de rezultat, îl îndemnă:

– Haide, Felix! Treci în baie!

– Înăuntru? întrebă șoricelul, privind peste marginea chiuvetei.

Singura lui întâlnire cu apa fuseseră până acum bălțoacele. Își scoase așadar fularul de la gât și coborî prudent în chiuvetă, unde găsi baia caldă. Începu să dea din lăbuțe; era plăcut, și bietul Felix chicoti simțind apa care-i trecea printre degete.

Se trezi deodată cu un purcoi de cremă cu miros floral pe cap. Eduard se chinuia să aducă târâș felurite sticle cu loțiuni și creme, din care vărsa periodic în chiuvetă și peste Felix. Îl rugă apoi să se frece bine pe blană.

Șoricelul fu neîncrezător la început, dar se supuse, și, în scurtă vreme, observă că apa din chiuvetă devenise tulbure-maronie de toată mizeria adunată de pe străzile orașului. Eduard îl clăti rapid, apoi îl ajută să iasă și-i întinse un prosop de flanelă. Șoricelul ieși în cele din urmă din baie alb strălucitor, cu blănița scârțâind de curățenie.

– Alb ca zăpada! anunță Eduard. Nu mai ai niciun microb și arăți mult mai bine. Cred că e timpul să luăm câte-o gustare.

Felix nu zise nimic. Nici nu era nevoie: stomacul i se zvârcolea de nerăbdare când bietul șoricel porni pe urmele lui Eduard înapoi în raionul alimentar, către toate bunătățile care-l ispitiseră cu mirosurile lor!

BORCANE DE CRĂCIUN

Borcanele de Crăciun sunt un cadou minunat, pe care prietenii și rudele tale îl vor îndrăgi de la prima vedere. Mai întâi decorează borcanul, apoi umple-l cu cadouri!

AI NEVOIE DE:

BORCANE GOALE ȘI CURATE DE GEM, CU CAPAC
PANGLICĂ
AUTOCOLANTE
ETICHETE ADEZIVE
MICI CADOURI SAU BOMBOANE DE PUS ÎN BORCANE
HÂRTIE ȘI CARIOCI

DECOREAZĂ BORCANUL

* Acoperă-l cu autocolante-steluță
* Scrie pe o etichetă adezivă ce conține și apoi desenează o imagine a conținutului – caramele, răvașe cu glume etc.
* Poți chiar să desenezi direct pe borcan cu carioci speciale pentru sticlă, dacă ai.
* Acoperă gura borcanului cu un pătrat de pânză.
* Leagă o panglică în jurul lui și prinde de ea o etichetă.

UMPLE BORCANUL

1. BORCAN PENTRU HOBBY-URI

Gândește-te cui vrei să-i dai borcanul, pentru că îl poți personaliza în funcție de hobby-urile pe care le are.

* Grădinărit – pachet de semințe, poezie despre grădini, etichete pentru plante.
* Croitorie – nasturi frumoși, panglică, un degetar, bucăți de material.
* Bricolaj – autocolante, creioane colorate, bandă adezivă imprimată.
* Coafat – bentițe pentru păr, panglici, agrafe.

2. BORCAN CU GLUME

E o metodă excelentă de a oferi cuiva posibilitatea să aibă mereu ceva haios și tonic la îndemână. Umple un borcan cu bucățele de hârtie pe care ai scris bancuri ori istorioare caraghioase sau ai desenat imagini vesele. Invitații le vor putea folosi apoi oricând au chef să se amuze.

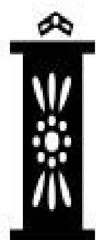
3. BORCAN CU RĂSFĂȚURI

Umple borcanele decorate cu ceva special.

* Dulciuri – făcute în casă sau cumpărate.
* Artă – creioane cerate, o ascuțitoare, o agendă mică.
* Alune sau nuci.

UN OSPĂȚ NOCTURN

Întorși în raionul cu mâncare, Eduard și Felix hotărâră să organizeze un picnic întârziat. Se spălară din nou pe lăbuțe la una din chiuvetele din spatele tejghelelor, apoi Eduard, ca specialist în nutriție, se apucă să conceapă meniul. Treaba lui Felix era să se țină după el și să ducă mormanul tot mai înalt format din felurile pe care le alegeau. Ospățul avea să constea mai ales din brânzeturi: brânză atât de moale, încât băgai degetul în ea, cașcaval tare, brânzeturi cu ierburi și șvaițer cu găuri atât de mari, încât lui Felix i-ar fi încăput capul prin ele.

– Parcă n-ar trebui să mâncăm numai lactate... spuse Eduard, așa că adăugă în vârful mormanului câțiva biscuiței sărați, o felie de plăcintă cu legume, câteva bucăți de măr, niște monede de ciocolată și o turtă dulce

groasă, pe care era desenat cu glazură un fulg mare de zăpadă. Superb! strigă el la final, încântat de alegerile făcute. Vrei să mâncăm?

Felix crezuse, bietul, că drumul nu se mai sfârșește!

Hotărâră să-și instaleze picnicul sub bradul din sala principală. Eduard găsise un șervet alb apretat de in, pe care îl întinseră pe jos, și pe el îngrămădiră mâncarea. În ciuda imensității holului de la intrarea în magazin, sub copac se simțiră foarte bine, ba chiar strălucirea caldă a luminițelor din pom le dădu impresia de intimitate.

Felix se așeză și-și alese o bucată mare din cea mai puturoasă brânză pe care o găsiseră. Tocmai se pregătea să muște cât i-ar fi încăput în gură (ba poate chiar un pic în plus), când Eduard se întoarse spre el.

– Acum, amice, spuse el, poate-mi povestești ce căutai în magazinul meu în Ajunul Crăciunului. La ora asta n-ar trebui să fii acasă, cuibărit în pat?

Felix lăsă în jos mâna cu bucățoiul de brânză și-l lămuri că el n-are, de fapt, casă.

– Aaaa... înțeleg, zise Eduard, ronțăind un biscuit sărat. Sunt sigur că n-ar fi nicio problemă să locuiești aici, dacă ai vrea. E loc destul și... de fapt, e foarte plăcut să ai tovărășie. Eu de obicei picotesc în coșul meu sau spionez scrisorile din camera de corespondență. Sunt extrem de interesante!

„Scrisori! Poșta! O, Doamne!" Șoricelul își aminti deodată de ce ar fi trebuit să se ocupe. Plicul! Se luase atâta cu baia și cu picnicul, încât uitase de Misiune. Privi în jur: scrisoarea către Moș Crăciun nu se vedea nicăieri. Felix se simți străbătut de un fior de groază. Sări în picioare și începu să pășească îngrijorat înainte și-napoi.

– Ah, fir-ar! Fir-ar! Fir-ar! Am pierdut-o! A dispărut! chițăi el.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Eduardo. Ce-a dispărut?

– Scrisoarea mea! Mă rog, nu a MEA, dar cea pe care o aveam la mine. Era într-un plic mare, l-am adus cu mine și acum nu-l mai găsesc!

– Ah! strigă Eduard, căruia-i picase fisa. Hârtia aia jerpelită? Am aruncat-o la mine în birou înainte să mergem să faci baie.

Șoricelul își înăbuși un strigăt.

– Trebuie s-o iau înapoi!

Repede, cei doi prieteni strânseră picnicul în șervet, și Eduard și-l aruncă peste umăr ca pe o boccea. Se grăbiră apoi spre coșul șobolanului, și pe drum, printre gâfâituri și chițăieli, Felix reuși să-i explice Misiunea sa Foarte Importantă. Lui Eduard nu-i venea să creadă!

Se cățără rapid în coș și-i întinse șoricelului scrisoarea.

– Acum pot în sfârșit să i-o duc lui Moș Crăciun! zise Felix ușurat. Sper să-l mai găsesc aici!

Șobolanul încruntă dintr-o sprânceană.

– Aici? În Timbuktu?

– Da! spuse musafirul. Am văzut o reclamă: „Întâlnește-l pe Moș Crăciun chiar azi în magazin!"

Eduard încremeni o clipă, apoi începu să coboare încet din căsuța lui împletită. Părea descumpănit.

– Of, Doamne Dumnezeule mare! spuse el trist. Vino-ncoace, Felix! Trebuie să-ți arăt ceva foarte important...

CUTII DE CADOURI

Cutiile pentru cadouri de Crăciun sunt un mod minunat de a da oricărui cadou un aer cu totul special.

AI NEVOIE DE:

CUTII GOALE DE CARTON
HÂRTIE DE ÎMPACHETAT
FOARFECĂ
SCOTCH

1. În zilele dinainte de Crăciun, caută să faci rost de niște cutii mai mici de carton. Poți folosi cutii de cereale, pachete de biscuiți mai groase sau cutii de pantofi, în funcție de dimensiunile cadourilor pe care vrei să le pui în ele.

2. Învelește cu grijă orice cutie în hârtie de împachetat, pe care lipește-o apoi cu scotch. Dacă ai și capac, învelește-l și pe el.

3. Poți pune în cutie orice vrei – dulciuri făcute în casă, jucării mici, bomboane... Poți alege să pui un singur cadou sau o combinație.

4. Dacă ai un singur cadou mai mare, învelește-l în hârtie moale și pune-l în cutie. Leagă bine cutia cu o panglică.

5. Dacă vrei o cutie cu totul deosebită, învelește-o în hârtie albă și desenează chiar tu pe ea ceva potrivit cu persoana și cu sărbătorile.

MAȘINĂRIA CU CHEIȚĂ

Lui Felix nu-i venea să creadă.

– Cu cheiță? șopti el. Deci nu e Moș Crăciun adevărat, ci o mașinărie cu cheiță?

Se afla într-una dintre uriașele vitrine ale magazinului Timbuktu și privea scena extraordinară dinaintea lui. Totul fusese amenajat să semene cu atelierul lui Moș Crăciun de la Polul Nord. În mijlocul dioramei se afla însuși Moșul, dar nici pe departe în carne și oase. Era doar o păpușă masivă, foarte frumos realizată (și probabil foarte scumpă), dar o păpușă.

– Da, din păcate, răspunse Eduard cu tristețe. Magazinul are întotdeauna diorame în vitrine, dar asta e cea mai mare și mai grozavă pe care am avut-o vreodată. Ne-a luat aproape un an să punem proiectul la punct

și s-o construim. S-a strâns lumea ca la circ s-o vadă de afară, unii au venit de la nu știu câți kilometri depărtare. Ia uite...!

Și Eduard dispăru în spatele unuia dintre panourile pictate din fundal și apăsă cu atenție pe mai multe întrerupătoare ascunse vederii.

Vitrina prinse deodată viață. Luminile se aprinseră, și o perdea de ninsoare artificială începu să cadă în spatele unei ferestre false din fundul atelierului. Răsună muzică de Crăciun, și, peste tot în jur, obiectele se puseră în mișcare: trenulețele porniră la drum pufăind din coșuri, avioane de jucărie se apucară să se rotească și să vâjâie pe deasupra, șiruri de ursuleți de pluș începură să dea din lăbuțele blănoase, iar păpuși balerine, să danseze grațios în cerc.

Spiriduși cu cheiță apărură ca din senin pe niște șine ascunse, fiecare încărcat cu pachete, jucării sau ciorchini de morcovi pentru renul care băga din când în când capul pe ușa atelierului.

Iar în mijloc, Moș Crăciun însuși stătea înconjurat de saci plini ochi cu cadouri, verificând o listă lungă, strânsă sul la capete, pe care o ținea în mână, apoi făcând cu mâna mulțimilor imaginare de pe trotuar. Sprâncenele îi jucau, zâmbea și câteodată, când scena din jur devenea parcă mai amuzantă decât de obicei, burta i se zguduia de râs.

Era o dioramă cu adevărat extraordinară, dar Felix nu găsi nimic care să-l bucure în ea. Se simțea dintr-odată trist și deznădăjduit. Își dăduse toată silința să ducă scrisoarea și în ultimul moment lăsase foamea să-i distragă atenția. Ar fi trebuit să știe că, în Ajun, ADEVĂRATUL Moș Crăciun n-are timp de pierdut prin vitrinele magazinelor. Iar acum era prea târziu ca să mai poată duce plicul la Polul Nord.

Se rezemă moale de ghetele falsului Moș și-și acoperi fața cu urechile.

– Copilul care-a scris scrisoarea n-o să primească nimic mâine-dimineață, și asta numai din vina mea! gemu el.

Eduard se uita la el și se simțea la rândul lui neputincios. Dac-ar fi existat un mod de a-l ajuta pe tânărul lui prieten! Privi în jur, căutând o sursă de inspirație. Bănuia că n-are ce să găsească, dar nu putea să nu spere.

Și deodată... ochii îi căzură totuși pe ceva care-i dădu o idee.

– S-ar putea să nu fie totul pierdut, Felix, șopti el.

– Dar e deja pierdut, răspunse amărât șoricelul. N-am cum să mai ajung acum la Polul Nord.

Eduard zâmbi cu gura până la urechi.

– Ba cred că s-ar putea.

– Cum? întrebă Felix ridicându-se brusc în capul oaselor.

Șobolanul arătă spre unul dintre avioanele care se învârteau întruna pe deasupra lor și spuse:

– Poți să zbori!

GESTURI FRUMOASE

Perioada Crăciunului e foarte frumoasă pentru aproape oricine, dar e important ca, la vremea aceasta, să nu-i uităm pe cei mai puțin norocoși, care nu se pot bucura de sărbători la fel ca noi. Iată câteva exemple de gesturi frumoase pe care poți să le faci în zilele dinainte sau de după Crăciun:

- Scrie-i o scrisoare cuiva despre care știi că e departe de casă.
- Roagă un adult să-i faceți o vizită unui vecin în vârstă și du-i ceva bun de mâncat pe care l-ai pregătit chiar tu.
- Donează jucăriile vechi cu care nu te mai joci unei organizații caritabile.
- Scrie-i învățătoarei sau învățătorului o felicitare în care să-i mulțumești pentru tot ce a făcut pentru tine anul acesta.
- Fă-le o plăcere părinților sau fraților tăi sau dă-le o mână de ajutor.
- Du ceva de mâncare la o cantină pentru săraci. Conservele sunt foarte utile.
- Lipește cu scotch, pe cutia ta de scrisori, o felicitare de Crăciun pentru poștaș. Muncește foarte mult în perioada asta!
- Donează o jucărie (un pluș vechi, de pildă) sau niște mâncare celui mai apropiat adăpost de animale.

CAUTĂ... CRĂCIUNUL!

Un joc în care trebuie să găsești tot felul de obiecte legate de Crăciun e cel mai amuzant dacă-l joci în grup. Când ieși la plimbare sau mergi la cumpărături cu familia ori cu prietenii, privește atent în jur și vezi câte obiecte de pe lista de mai jos poți să găsești.

- Vezi pe cineva într-un pulover haios de Crăciun?
- Vezi vreo casă acoperită de luminițe?
- Câți brazi împodobiți vezi?
- Auzi cumva cântecul tău preferat de Crăciun?
- Vezi pe cineva mâncând cozonac?
- Vezi vreun câine îmbrăcat în hăinuță sau în pulover pe stradă?
- Vezi pe undeva zăpadă? (Ai puncte bonus dacă e adevărată!)
- Vezi vreo sanie?
- Vezi vreo felicitare de Crăciun?
- Vezi vreun ren? (Și are cumva nasul roșu și lucios?)

MARELE ȘORICEL ZBURĂTOR

EU? țipă Felix. SĂ ZBOR?

– Da, răspunse Eduard, de parcă n-ar fi fost nimic neobișnuit în ideea ca un șoarece să se înalțe în văzduh. O să fie ușor! Uite, pupitrul de control al avionului are un scaun tocmai potrivit pentru tine! Urcăm pe acoperiș și poți să decolezi de acolo. Ai să ajungi la Polul Nord cât ai clipi. Poate pe drum dai chiar peste sania lui Moș Crăciun!

Felix nu era deloc sigur că așa stau lucrurile. Pentru un șoricel de mărimea lui, chiar și mersul prin oraș era periculos. Nici nu-și putea imagina cum ar fi să zboare pe deasupra! Și cum avea să știe încotro e Polul Nord? N-avea nicio hartă.

– Nu-ți face atâtea probleme! îl liniști Eduard ca și cum i-ar fi citit gândurile. Uită-te după steaua cea mai luminoasă de pe cer, se numește Steaua Nordului. Ține-te după ea și ai să mergi în direcția corectă.

Felix tot nu era convins, dar se uită din nou la plicul pe care-l cărase cu sine toată seara. „Toată lumea merită să aibă un Crăciun fericit", își spuse el.

TREBUIA să ia avionul până la Polul Nord și să-și ducă misiunea până la capăt, oricât ar fi fost de înspăimântătoare. Ridică demn bărbia și dădu din cap.

– Mă duc! spuse el.

– BRAVO! exclamă Eduard fericit. Hai atunci, n-avem nicio clipă de pierdut!

Se cățărară pe Moș Crăciunul cu cheiță și, de pe capul lui, desprinseră avionul de jucărie din tavan și-l coborâră cu grijă împreună.

– Perfect! pufni Eduard când ajunseră în sfârșit înapoi pe podea. Acum trebuie să ajungem pe acoperiș.

Felix se gândi la toate sutele de trepte care urcau în spirală, din holul de la intrare, spre cele patru etaje și gemu.

– O să ne ia toată noaptea să urcăm scările cu avionul! E greu!

– A, dar nu mergem pe scări! O să luăm liftul până direct pe acoperiș! îl liniști Eduard. Vino după mine!

Șoricelul habar n-avea ce înseamnă lift, dar nu-i rămase decât să care avionul împreună cu prietenul lui mai mare, luându-se după el. Se îndreptară cât îi țineau lăbuțele spre un șir de uși lucioase de bronz instalate una lângă alta pe un perete. Erau separate de ghivece cu plante decorative, și Eduard se cățără iute pe una din ele ca să apese un mic buton neted de lângă o ușă.

Podeaua începu imediat să tremure abia simțit, și Felix simți că i se face frică. Ce se petrecea? Aruncă o privire spre șobolan, care se întorsese lângă el și aștepta vesel și nepăsător, fluierând o melodie sprințară de Crăciun.

Huruitul se opri, și una dintre uși se deschise, dezvăluind o cabină de lift căptușită cu catifea și tivită cu bandă aurie. Eduard îl pofti pe Felix să urce, și amândoi împinseră avionul înăuntru. Șobolanul se cățără apoi pe tapițeria de catifea și apăsă un mic buton ascuns sub o plăcuță, dedesubtul câtorva coloane de alte butoane. Mașinăria începu să se zguduie și să dârdâie și imediat o porni cu viteză în sus.

– E un buton secret ca să ajungem direct pe acoperiș, spuse Eduard cu mândrie. Numai membrii cei mai importanți ai personalului știu de existența lui...

Șoricelul n-avea să uite niciodată scurta călătorie cu ascensorul. Nu-și mai dădea seama care e susul și care josul; fu zgâlțâit în toate părțile și dat de mai multe ori de-a dura. Simți o mare ușurare când liftul se opri și ușile se deschiseră brusc, cu un clinchet simpatic de clopoțel.

Traseră avionul afară pe acoperiș și priviră tăcuți în jur. În timpul cât Felix stătuse în magazinul universal, vremea se înrăutățise. Bătea un vânt aprig, șuierător, și perdeaua deasă de ninsoare se învolbura în aer, ștergând aproape orice vizibilitate.

Șoricelul înghiți în sec. Blănița i se zbârlise de spaimă. Cu ochi mijiți, reuși să deslușească în jur siluetele celorlalte clădiri din oraș. Se afla undeva foarte sus și auzea circulația mașinilor venind ca un zumzet înfundat de dedesubt.

– Ne trebuie o pistă bună de pe care să decolezi! îi strigă Eduard, încercând să acopere vuietul viscolului, și arătă spre un fel de parapet mai înalt de pe o parte a clădirii, ridicat numai vreo treizeci de centimetri peste acoperiș.

După o serie de ghionturi și sforțări, după ce traseră, împinseră și săltară, reușiră în sfârșit să așeze avionul pe suprafața parapetului.

Mica navă se clătina amenințător. Elicea porni să se învârtească, și Felix se grăbi să se suie în carlingă. Alături de el mai era un loc, dar în care Eduard n-avea cum să încapă.

– Trebuie să rămâi aici! îi strigă Felix prin șuierul vântului. Îți mulțumesc pentru tot ajutorul!

Șobolanul îl bătu prietenește pe lăbuță.

– Ești bine-venit la Timbuktu oricând dorești!

Șoricelul se foi pe scaun ca să-și găsească locul și apucă strâns maneta de control. Eduard începu să împingă avionul, mai întâi încet, apoi tot mai repede. Apăru marginea clădirii, dincolo de care părea să se caște un gol negru unde fulgii se roteau ca într-o bulboană uriașă.

Elicea zbârnâia din ce în ce mai tare.

Felix își ținu răsuflarea.

Cu un ultim brânci, Eduard îl împinse peste marginea clădirii, și avionul se avântă în întuneric.

GLOB ÎN CARE NINGE

Un glob în care ninge, făcut de mâna ta, îți aduce sub ochi un peisaj de iarnă ca-n povești. (Plus că poți să te joci mult cu sclipiciul, ceea ce e întotdeauna o plăcere!)

AI NEVOIE DE:

UN BORCAN CU CAPAC CARE SE ÎNȘURUBEAZĂ
O JUCĂRIE MICĂ DE PLASTIC – POȚI FOLOSI FIGURINE DECORATIVE PENTRU TORT
GLICERINĂ (SE GĂSEȘTE LA MAGAZIN)
LIPICI REZISTENT LA APĂ
SCLIPICI

Nu te îngrijora dacă nu ai glicerină. Face sclipiciul să plutească mai bine, dar nu e esențială!

1. Umple borcanul cu apă și înșurubează capacul.

2. Scutură-l bine ca să fii sigur că nu curge pe undeva.

3. Scoate capacul și șterge-l bine cu un șervet uscat. Apoi lipește jucăria pe interiorul lui. Las-o douăzeci de minute să se usuce lipiciul.

4. Golește borcanul și umple-l din nou cu două părți apă și o parte glicerină. Glicerina îngroașă apa, pentru ca sclipiciul să cadă mai încet.

5. Toarnă sclipiciul înăuntru și amestecă bine.

6. Înșurubează capacul la loc FOARTE strâns.

Iar acum scutură bine!

O LUMINĂ PE CER

Da, chiar zbura! Felix descoperi însă repede că nu-i era deloc ușor să țină direcția. Vântul sufla nebunește, și zăpada se învolbura în jur, încât abia dacă vedea botul micului avion.

„Urmează steaua cea mai luminoasă de pe cer!" își spuse el, amintindu-și de cuvintele lui Eduard.

Dar abia dacă-și dădea seama unde se află cerul! Furtuna de zăpadă se transformase într-un adevărat viscol, care smucea aeroplanul în toate direcțiile.

Șoricelul tremura, concentrat să nu-i scape scrisoarea. Scruta în jur cu privirea, căutând orice sclipire mai intensă care ar fi putut fi Steaua Nordului.

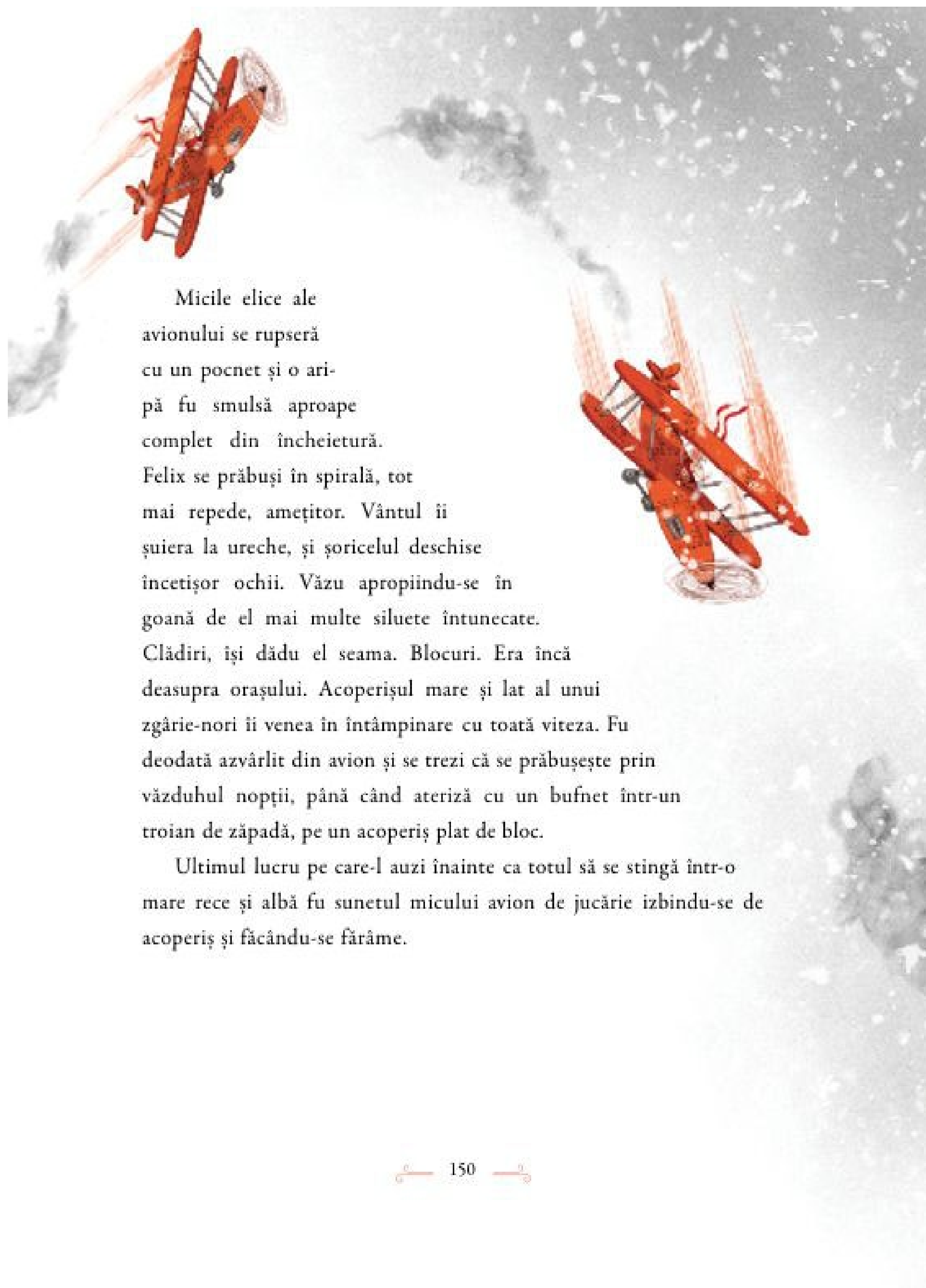
În timp ce se străduia să redreseze avionul după un picaj periculos, zări pe cer o scăpărare de lumină. Clipi și încercă s-o găsească din nou.

Aha! Uite-o acolo, în depărtare! Un cerculeț de lumină roșie. Ce putea fi? Felix luă un viraj ușor spre stânga, către ciudatul glob strălucitor, dar acesta dispăru din nou în ceața albă și densă a viscolului.

– Ah, pe tot șvaițerul și cașcavalul! exclamă șoricelul.

Dintr-odată însă, luminița roșie apăru aproape deasupra lui. Felix pricepu că se îndreaptă direct spre ea și că e deja prea târziu ca să mai evite ciocnirea. Apucă strâns plicul cu scrisoarea între lăbuțe și se lăsă cât putu de jos în scaun. Spre el venea în goană o amestecătură de blană, coarne și picioare. Șoricelul închise ochii strâns.

BUFFF!

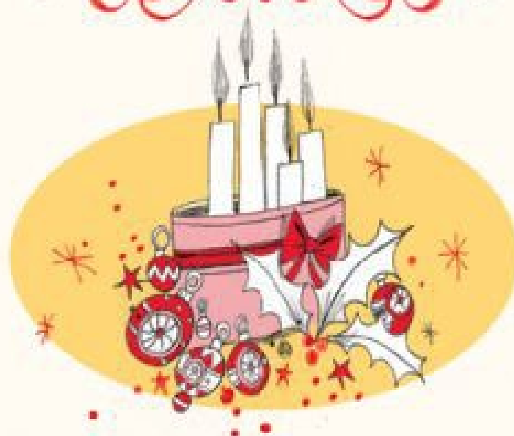

Micile elice ale avionului se rupseră cu un pocnet și o aripă fu smulsă aproape complet din încheietură. Felix se prăbuși în spirală, tot mai repede, amețitor. Vântul îi șuiera la ureche, și șoricelul deschise încetișor ochii. Văzu apropiindu-se în goană de el mai multe siluete întunecate. Clădiri, își dădu el seama. Blocuri. Era încă deasupra orașului. Acoperișul mare și lat al unui zgârie-nori îi venea în întâmpinare cu toată viteza. Fu deodată azvârlit din avion și se trezi că se prăbușește prin văzduhul nopții, până când ateriză cu un bufnet într-un troian de zăpadă, pe un acoperiș plat de bloc.

Ultimul lucru pe care-l auzi înainte ca totul să se stingă într-o mare rece și albă fu sunetul micului avion de jucărie izbindu-se de acoperiș și făcându-se fărâme.

DECORAȚIUNI PENTRU MASA DE CRĂCIUN

Dacă vrei ca masa de Crăciun să fie cât mai frumoasă și mai deosebită, poți să faci chiar tu ornamente personalizate – mai ales dacă ai musafiri. Ai la dispoziție o mulțime de variante: pălărioare de hârtie, un meniu scris de mână sau carduri cu numele invitaților.

AI NEVOIE DE:

UN CASTRON SAU O VAZĂ DE STICLĂ
CONURI DE BRAD SAU NUCI ÎN COAJĂ
SATSUMA
GLOBURI
UN SUL DE HÂRTIE MARO ȘI CREIOANE COLORATE
CANDELE ȘI LUMÂNĂRELE PLUTITOARE
VÂSC

1. E foarte ușor să faci un ornament principal, de pus în centrul mesei, și poți să încerci diferite variante! Găsește un castron sau o vază de sticlă (întreabă dacă ai voie s-o folosești!) și umple-o cu tot felul de obiecte și mărunțișuri specifice pentru Crăciun: globuri, conuri de brad, alune și nuci în coajă, satsuma sau vâsc.

2. Poți, de asemenea, să umpli cu apă o farfurie puțin adâncă și să pui în ea niște lumânărele plutitoare. Adaugă câteva biluțe tari (din cele cu care se joacă copiii) și merișoare întregi pe care să cadă lumina flăcării. Efectul va fi spectaculos! Roagă un adult să aprindă lumânările, și bucurați-vă împreună de priveliște!

3. În locul unei fețe de masă poți să faci dintr-un sul de hârtie maro un fel de ștergar lung de pus pe mijloc. Întinde hârtia peste fața de masă înainte să aranjați masa. Dă tuturor invitaților creioane sau carioci și roagă-i să deseneze ceva când termină de mâncat.

SFÂRȘIT

Totul era alb și tăcut.

Minutele treceau nepăsătoare. Până la urmă, Felix izbuti să deschidă ochii și se târî afară din zăpadă. Urechile îi țiuiau asurzitor. Habar n-avea unde se află sau cât de mult se depărtase de Timbuktu.

– Ce mă fac acum? șopti el.

Totul părea fără speranță: scrisoarea, Crăciunul, dorința lui de a găsi un loc cald, la adăpost de vijelie. Se sculă cum putu în picioare și privi în jur. Se simțea complet pierdut și absolut singur.

Pe întinderea acoperișului pe care căzuse, aproape în celălalt capăt, se mișcă ceva. Șoricelul zări o umbră roșiatică tulbure și își dădu seama că

era poate singura lui speranță de a coborî de pe acoperiș în siguranță. Ninsoarea se învârteji din nou, și silueta dispăru în rotocoalele albe. „Unde s-o fi dus?" se întrebă Felix. Era atât de obosit și îl durea tot corpul atât de tare, încât abia se mai ținea drept. Silueta în roșu apăru din nou, difuză. Șoricelul iscodi iar cu privirea, încercând să-și dea seama ce anume vede... și scoase un icnet. Nu, nu se putea!

– Stați! strigă Felix. STAȚI!

Dar chițăielile lui fură împrăștiate de vânt.

„Probabil se grăbește", își spuse șoricelul, așa că o luă la fugă de-a curmezișul acoperișului cât îl țineau piciorușele lui subțiri, fluturând plicul deasupra capului.

Ninsoarea cădea deasă și repede, vântul urla, totul era un vârtej alb, amețitor. Ai fi zis că e într-un glob cu zăpadă pe care cineva îl scutură din toate puterile.

– Stați! țipă din nou Felix, dar nu mai putu face niciun pas.

O rafală de vânt îl dărâmă din picioare, și el ateriză peste plic. Era prea istovit ca să se mai ridice, așa că rămase acolo, dârdâind fără să se poată opri...

Câteva clipe mai târziu, figura în roșu apăru din nou din ceața albă. Era mai degrabă rotunjoară, cu o barbă albă cârlionțată și obrajii roșii ca două cireșe, și se înfofolise, ca să înfrunte viscolul, într-un costum roșu vesel. Felix deschise cât putu de larg un ochi și zâmbi slab.

– Știam eu c-o să vă găsesc, chițăi el subțire.

Moș Crăciun ciuli urechea. Ce mai era și asta? Auzise ceva. Un fel de țârâit mărunt, ascuțit – însă îl auzise sigur. Semăna cu un chițăit de șoarece. Dar ce să caute un șoarece pe acoperiș pe o vreme atât de rea?

Privi în jur și zări ieșind dintr-un nămete rămășițele unui avion de jucărie zdrobit. Apoi mai zări ceva. Pe jos, aproape complet acoperit de zăpadă, se afla cel mai micuț șoarece pe care-l văzuse vreodată. Și părea să țină foarte strâns ceva.

Moș Crăciun îl ridică ușurel pe Felix și-l puse în buzunarul lui, la căldură. Apoi se uită curios la bucata umedă și mototolită de hârtie pe care o ținuse în lăbuțe mica făptură albă.

Era un plic. Mai mult, un plic adresat lui! Iar înăuntru găsi o scrisoare de la Dani, băiețelul care locuia deasupra magazinului de jucării de pe Strada Vâscului.

Moșul se scărpină o clipă în cap. Într-adevăr, de la Dani nu primise niciun semn anul acesta. Crezuse că poate băiatul crescuse prea mare și încetase să mai creadă în el. Dar acum avea în mână scrisoarea lui. Să se fi rătăcit la poștă? Oare șoricelul încercase să i-o aducă? Pe o asemenea noapte îngrozitoare? Părea de necrezut, și totuși pe acoperișul clădirii găsise un șoricel care ținuse această scrisoare în lăbuțe.

– Extraordinar! spuse Moș Crăciun, clătinând uluit din cap.

Vârî scrisoarea lui Dani în haină, ca să fie la loc sigur, și băgă încetișor mâna în buzunar. Felix găsise o mănușă de rezervă și se ghemuise înăuntrul ei ca să se încălzească, așa că Moș Crăciun îl scoase cu tot cu mănușă și-l examină atent.

– Dar tu? zise el blând, mângâindu-l pe căpșor. Ce și-ar dori un mărunțel curajos ca tine de Crăciun?

Felix nu răspunse nimic. Dormea buștean. Se suci doar mai comod în sacul lui de dormit improvizat și sforăi sonor.

– Am înțeles... zise Moșul, și ochii îi sclipiră jucăuș.

Ridică privirea spre cer. Vântul încetase să mai șuiere și viscolul se potolise, așa că zăpada cădea din nou leneș și liniștit deasupra orașului.

– Cred că mai am o livrare de făcut până-n zori, spuse el.

Îl puse cu grijă pe Felix înapoi în buzunar, se sui în sanie și, zvâcnind din hățuri, o porni peste acoperișuri, înalt în văzduh.

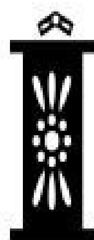
LUCRURI DE FĂCUT DE CRĂCIUN

Cu ajutorul listei de mai jos poți să verifici dacă ai făcut tot ce trebuie înainte de Crăciun. Perioada sărbătorilor poate fi foarte aglomerată, așa că nu-ți strică puțină organizare.

- Scrie-i o scrisoare lui Moș Crăciun.
- Cadouri: Ai cumpărat tot ce trebuie? Ai împachetat și etichetat toate cadourile?
- Pregătește bradul! Niciun Crăciun nu e Crăciun fără brăduț! Ajută-i pe părinți să-l împodobească!
- Decorează casa.
- Citește o carte de Crăciun.
- Cântă un cântec de Crăciun.
- Pregătește mâncăruri specifice.
- Uită-te la un film de Crăciun.
- Joacă jocuri cu membrii familiei.
- Ieși la plimbare.
- Scrie felicitări de Crăciun prietenilor și rudelor. E frumos să-i scrii și învățătoarei sau învățătorului tău.
- Spune glume de Crăciun.
- În Ajunul Crăciunului atârnă-ți ciorăpeii la marginea patului și lasă niște cozonac și un pahar cu lapte pentru Moș Crăciun. Are un drum lung de făcut în noaptea asta, așa că trebuie să se hrănească bine! Nu uita să pui deoparte și niște morcovi pentru Rudolf și ceilalți reni.

PÂINE PRĂJITĂ CU UNT

ncă înainte să fi deschis ochii, Felix își dădu seama că se întâmplase ceva foarte ciudat și neobișnuit. Ultimul lucru de care-și amintea era că se afla afară, în gerul și viscolul dezlănțuit, orbit de ninsoarea învârtejită. Și-și mai amintea că fusese foarte obosit. Extrem de obosit – și înghețat, pe deasupra; înghețat parcă pe dinăuntru, nu doar pe dinafară.

Dar acum nu mai era deloc așa. Acum stătea – șoricelul se gândi o clipă, ca să formuleze mai bine – stătea foarte CONFORTABIL. Îi era cald, se simțea bine, relaxat, da, într-un cuvânt, cu adevărat confortabil.

Își trase nasul, și mustățile îi zvâcniră de emoție. Ce era mirosul ăsta îmbătător? Părea că, alături, cineva gătește ceva delicios. Dumnezeule, oare unde se afla?

Deschise ochii, privi în jur și își înăbuși un strigăt. Ce mai era și asta? Nu se afla afară, pe stradă, în cine știe ce gaură – căci cam așa se trezise el în cele mai multe dimineți ale scurtei sale vieți. Se afla într-un pat! Un pat făcut exact pe dimensiunile unui șoricel, cu cearșafuri moi, cu o pătură groasă și două perne mari și umflate. Ba văzu chiar și o pilotă cusută de mână din petice colorate!

Felix își mișcă degetele și privi în jur. Părea să se afle într-un dormitor dintr-o casă unde totul era făcut pe potriva lui. Văzu cărți mărunțele, un fotoliu micuț și – aplecându-se peste marginea patului – o pereche de papuci minusculi pe podea, despre care-i fu limpede, numai uitându-se la ei, că aveau să-i vină perfect.

„În ce loc fermecat mă aflu?" se întrebă el.

O căsuță făcută pentru un șoricel? Oare dormea încă? Visa?

Apoi auzi un zgomot. O amestecătură de bufnete și strigăte – de pași și voci omenești.

– Ai grijă pe scări, Dani! Ce-i cu tine de ești așa amețit în dimineața asta?

Urmară câteva exclamații încântate de emoție, apoi Felix auzi din nou:

– Ce scrisoare, Dani?

„Dani?" se gândi Felix. „Cine e Dani?"

Chiar atunci răsună un zăngănit. Cineva părea să fie chiar la ușa camerei lui. Felix se îngropă adânc în așternut, încât numai ochii îi mai

ieșeau peste marginea păturii. Și cu ei privi, nevenindu-i să creadă, cum tot peretele opus al micului dormitor se dă la o parte și în locul lui apare fața unui băiețel.

Era în pijama și cu cârlionții răvășiți după somn. Avea obrajii roșii ca sângele, iar ochii îi scăpărau de bucurie.

– Mami! Tati! strigă el. Veniți să vedeți! În căsuța de păpuși... e un șoricel! Un șoricel adevărat! Doarme la mansardă!

Se stârni o mare agitație, și lângă chipul lui Dani apărură alte trei – două de adult și una mai mică, de copil. Toate aparțineau unor oameni îmbrăcați în pijama sau cămăși de noapte, care păreau să fi sărit din pat în mare grabă!

– Sfinte Sisoe! spuse una din fețele de adult, garnisită cu o mustăcioară aspră sub nas. *Chiar e* un șoricel!

– Moș Crăciun mi-a scris că o să-mi găsesc un prieten în căsuța păpușilor! Și e un șoricel! chițăi băiatul de fericire.

– Cum adică ți-a scris? întrebă cealaltă față de adult – fără mustață, dar cu părul prins în sus cu o eșarfă.

Fetișoara mezinei nu spuse nimic. Era prea preocupată să sugă din mâneca dreaptă a cămășuței de noapte.

Băiețelul le întinse o foaie de hârtie.

– Poftim, mi-a scris! spuse el tremurând de emoție. Am primit o scrisoare de la Moș Crăciun! Era în ciorapul meu azi-dimineață!

Cei doi adulți luară scrisoarea și, în timp ce o citeau, căscară ochii tot mai largi.

Dragă Dani,

Îți mulțumesc pentru scrisoarea ta. Cred că a făcut o călătorie lungă și plină de peripeții până să ajungă la mine, dar important e că m-a găsit în cele din urmă.
Din textul tău am înțeles că anul acesta cel mai mult îți dorești un prieten – pe cineva cu care să poți avea tot felul de aventuri.
Ei bine, dacă ai să cobori la parter și ai să te uiți în dormitorul de la mansardă al minunatei voastre case pentru păpuși, ai să găsești acolo pe cineva mărunțel care te așteaptă. Cred că ți se va potrivi foarte bine ca prieten. (E foarte curajos când vine vorba de aventuri!) Probabil va dormi adânc când ai să-l găsești. A avut o seară foarte obositoare.
Aveți grijă unul de celălalt! Abia aștept să citesc tot ce-ați făcut împreună în următoarea ta scrisoare de Crăciun. Deși poate n-ar fi rău s-o pui la poștă un pic mai devreme!

Cu cele mai bune urări de sărbători,
Prietenul tău
Moș Crăciun

– Ei na! E de necrezut, Dani! exclamă adultul cu părul prins la spate. Un șoricel!

Băiețelul radia de bucurie.

– Cel mai bine ar fi să mergem toți să ne îmbrăcăm, apoi micul tău prieten poate să vină să ia masa cu noi în bucătărie! zise celălalt adult, cu

mustață. Crezi că i-ar plăcea niște pâine prăjită cu unt?

– Am așa o impresie că nu i-ar strica o masă bună, adăugă și al doilea adult, zâmbind.

Dani îi spuse noului său prieten că se întoarce după el imediat ce se îmbracă (și se piaptănă, adăugă unul dintre adulți), și întreaga familie se împrăștie ca să se pregătească pentru ziua de sărbătoare.

Rămas singur, Felix se ridică și clipi de mai multe ori. Deci nu mai era un șoarece vagabond. Avea un cămin cald, și – dacă se lua după aromele îmbietoare care veneau din bucătărie – îl așteptau un mic dejun, un prânz și o cină delicioase. Și mai avea un prieten pe nume Dani. Absolut incredibil!

Ceva foșni la picioarele patului, și șoricelul scotoci prin așternut până găsi vinovatul: un ciorăpel! O șosetă lungă în dungi, numai bună de un șoricel, în care se afla o scrisoare minusculă, scrisă cu cele mai mici litere pe care le văzuse el vreodată:

Dragă Felix,

Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai adus scrisoarea lui Dani.
Nu-mi pot decât închipui prin ce-ai trecut încercând să mă găsești.
Probabil ai avut o seară foarte interesantă, dar și periculoasă.
Ești un șoricel tare cumsecade și curajos! Pentru o făptură atât de mică, ai o inimă neobișnuit de mare. O inimă care simte că nimeni n-ar trebui să fie vreodată lăsat pe dinafară sau uitat – mai ales de Crăciun.
Crăciun fericit, Felix! Și bucură-te de noul tău cămin!

Cu dragoste,
Moș Crăciun

Șoricelul împături cu grijă scrisoarea și o strânse la piept. Apoi se ghemui la loc sub pătură în noul lui pătuț, în noua lui casă, în noul lui cămin, și, pentru prima oară în viață, simți că-i e cald din vârful nasului până în capătul cozii.

Și, stând întins acolo, se întrebă ce aventuri avea să-i aducă ziua de mâine...

Sfârșit

Până la Crăciunul viitor...

SFATURI PENTRU NOUL AN

- Păstrează felicitările vechi de Crăciun: la sfârșitul sărbătorilor, întreabă-ți părinții dacă pot să-ți dea câteva. Poți face o mulțime de lucruri interesante cu ele. Pune-le deoparte pentru Crăciunul viitor!

- Adună cutii de carton de toate formele și mărimile! Dacă le învelești în hârtie de împachetat, poți face din ele cutii pentru cadourile de Crăciun.

- Adună orice panglică nefolosită pe care o găsești. Panglicile sunt foarte utile la împachetat și ca să atârni de ele ornamentele făcute de tine.

- Ține minte jocurile amuzante pe care le joci peste an. Crăciunul este o perioadă ideală pentru jocuri cu familia și cu prietenii, și toată lumea va aprecia sugestiile de jocuri noi.

- Ascultă-i pe ceilalți. Dacă asculți cu atenție ceea ce-ți spun prietenii și rudele pe parcursul anului, vei ști ce să le cumperi sau să le faci tu însuți drept cadou de Crăciun. Așa le vei arăta că îți pasă de ei și că ești atent la ceea ce le place și ce-și doresc.

- Nu arunca jucăriile vechi pe care nu le mai vrei. Depozitează-le într-un loc sigur și apoi roagă un adult ca, înainte de Crăciun, să le doneze unei organizații caritabile: de sărbători, toată lumea are nevoie de un pic mai multă dragoste și grijă ca de obicei!!

O, BRAD FRUMOS!

O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu cetina tot verde!
Tu ești copacul credincios,
Ce frunza nu și-o pierde.
O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu cetina tot verde!

O, brad frumos, o, brad frumos,
Verdeața ta îmi place.
Oricând o vad sunt bucuros,
Și vesel ea mă face.
O, brad frumos, o, brad frumos,
Verdeața ta îmi place.

O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu frunza neschimbată!
Mă mângâi și mă faci duios,
Și mă-ntărești îndată.
O, brad frumos, o, brad frumos,
Cu frunza neschimbată!

NOAPTEA DE AJUN

Era noaptea de-Ajun, și în casa tăcută
niciun biet șoricel nu-ndrăznea să se-audă.
Nu demult împletiți cu fir gros pe alese,
ciorăpeii pe Moș l-așteptau să-i îndese.
Toți copiii visau, înveliți în pătuc,
jucării, cărticele, daruri dulci din belșug.
Eu, alături de mama, adormisem buștean,
după ce mă luptasem cu somnul în van.
Când, deodată, în curte se stârni hărmălaie,
și, cu gesturi buimace, am sărit în odaie.
Am fugit să trag iute perdeaua ușoară
și-am deschis larg canatul să văd ce-i afară.
Peste-ntinderea ninsă ce sclipea alb și pur
bătea aprigă luna, luminând împrejur.
Și-am rămas ca-ntr-o vrajă văzând cum se lasă
din văzduhuri o sanie sprinten-voioasă.
Vizitiul cu barbă și plete de-argint
își mâna iute renii din ham, chiuind.
„Moș Crăciun!" mi-am dat seama. Venea încărcat
și-ndemna echipajul strigând ne'ncetat:
„Haide, Zvâc! Hai, Săgeată! Hai, Zbenghi și Nas Roș'!
Hai și tu, Scânteioară! Cotiți-o spre coș!
Să n-atingeți brăduțul! Mergem pe-acoperiș!"
Și în clinchet și tropot sui sania pieptiș.
Ah, poznaș zâmbea Moșul în barba-i șireată!
Pân' se-opriră-n sfârșit în vârtej de zăpadă.

Se dădu jos în grabă, luând sacul cu el,
și-i părea în spinare ca un fulg ușurel.
Îl vedeam anevoie acum pe fereastră:
poposiseră renii chiar pe casa noastră.
Auzeam de la geam bocănit de copite
și-apoi cizmele Moșului grele, grăbite.
Nu știam ce se-ntâmplă și-am dat să mă-ntorn,
când moșneagu-n odaie coborî drept pe horn.
I-era roșu veșmântul din cap în picioare
(chiar pătat de cenușă), și-n sacul cel mare
avea daruri bogate – ce minunății! –
care-aduc bucurie atâtor copii.
Ah, și ce-i sclipeau ochii! Cât de vesel privea
sub sprâncenele groase pudrate cu nea!
Nasul rumen și-obrajii, barba albă pe piept
și același, pe buze, zâmbet bun și-nțelept.
Când râdea mai cu poftă, fiind gros de mijloc,
sta cu mâinile-n șolduri scuturându-se tot.
Mormăia ceva-n barbă moșneagul ghiduș,
încât, și fără voie, tot am râs nițeluș.
Îmi făcu-ncet cu ochiul, zâmbi-n colț de gură,
și-am simțit cum mă umple un val de căldură.
„Moș Crăciun", m-am gândit, „ești și tu un copil".
Dar el nu pierdea timpul: cu pasu-i agil
îndesă ciorăpeii de-i făcu pântecoși,
apoi fără zăbavă se-nălță iar pe coș.
Sări iute în sanie, renii porniră,
și pe loc i-am văzut cum în nori se deșiră.
Însă chiar la plecare se-auzi deslușit:
– Vă doresc noapte bună și-un Crăciun fericit!

CLEMENT CLARKE MOORE

CLOPOȚEI, CLOPOȚEI

Iarna a sosit cu zăpezi de vis,
Fulgii jucăuși acum se-aștern pe drum.
Totul este alb cu sclipiri de-argint
Și pe drum colindătorii se aud cântând:
Clopoței, clopoței, veseli sună iar!
O zăpadă ca-n povești am primit în dar.
Clopoței, clopoței sună ne'ncetat
Și vestesc că în curând vine moșul drag!
Și pe la ferești, chipuri de copii
Așteaptă cu bucurie, Moșule, să vii.
De prin depărtări, de prin alte zări,
Săniuța fermecată astăzi va sosi.
Clopoței, clopoței veseli sună iar!
O zăpadă ca-n povești am primit în dar.
Clopoței, clopoței sună ne'ncetat
Și vestesc că în curând vine moșul drag!

DORINȚA PUIULUI DE REN

Cei mai mulți pui de ren sunt aproape la fel:
zvăpăiați și c-un nas negru tot, mărunțel.
Dar o veche legendă de când basme se spun
despre-un pui povestește ieșit din comun.

Nu era tocmai iute, sprințar mai deloc;
rămânea prea adesea afară din joc.
Ba avea, pe deasupra, un nas roșu, bizar,
ce-i sclipea, dând lumină ca un mic felinar.

„Un năsuc ca o roză", spunea mama blând,
„nu te lua după alții!" Și-l privea surâzând.
Însă el, singuratic, visa că-ntr-o zi
își va face prieteni și-un rost va găsi.

Într-o noapte, odată, albită de nea,
sus pe cer, sclipitoare, se-aprinse o stea.
Micul ren o privi cum lucește voios
și își puse-o dorință cu glasu-i sfios:

– Mi-aș dori să-mi găsesc fericirea și eu.
Unde-s renii ca mine? Care-o fi rostul meu?
Și apoi, dimineață, se trezi cu un gând:
să-și încerce norocul de-acasă plecând.

„Toată lumea cea mare am de gând s-o măsor,
să găsesc, tot ca mine, reni cu nas sclipitor.
Căci există, sunt sigur, trăiesc undeva.
Și-am să merg până-i aflu, oricât mi-ar lua."

Și porni micul ren, luând cu sine la drum
un sărut de la mama și gândul ei bun.
Merse mult, merse-ntruna, și noapte, și zi,
însă reni ca și el nicăieri nu-ntâlni.

Își făcuse prieteni mulțime, e drept.
Dar nădejdea-ncepea să-i pălească în piept.
Nu cumva se-nșelase? Poate-n lume chiar nu-i
niciun ren, niciun suflet să-i semene lui.

Chiar atunci, prin zăpadă, zări dintr-odat'
un pitic... nu, un elf! ce mergea-ngândurat.
Puiul renului, bun, mai aproape veni.
Însă elful, văzându-l, deodată se-opri.

– Măi, ce nas! zise-alene c-un aer surprins.
Parcă-i far pe-ntuneric! Și roșu aprins!
– Știu, oftă renul nostru, nu-s prea arătos.
Căci la ce-mi folosește un nas roș luminos?

– Hei, ba nu, arăți super! râse elful poznaș.
Și la sanie sigur ai fi șef de-echipaj!
– Eu? Ce sanie? Nu cred, zise renu-ntristat.
Nu-i nevoie de mine nicăieri, sunt ciudat.

– Ba deloc, spuse elful. Ești doar original.
Toți avem ceva altfel, un dar special.

Nasul tău strălucește prin ger și ninsori.
Poți deci calea cea bună s-arăți tuturor.
Haide, vino cu mine, e noaptea de-Ajun!
Și acasă îl duse la Moșul Crăciun.

Ei, aici micul ren fu de-a dreptul uimit:
văzu bradul înalt ce sclipea-mpodobit,
văzu elfii cântând, daruri puse-n cutii
și pe Moșul cu pletele-i lungi argintii.

– Iată, el ne lipsea! zise elful voios.
Dă lumină în cale, ni-i deci de folos!
– Ești de-al nostru, îi spuse Moșul bun, zâmbitor.
Haideți! Daruri avem de-mpărțit până-n zori!

Și-nhămat, micul ren pricepu, fericit,
că dorința lui veche se-mplinise-n sfârșit.
Zurgălăii sunară. — La drum! Am plecat!
Și porni iute sania spre ceru-nstelat.
Dădu roată prin lume în clinchet de-argint,
daruri nenumărate la copii împărțind.

Și-atunci renul, deodată, văzu-n fața lui
steaua ce-i împlinise dorința dintâi.
„Aș mai vrea înc-un lucru", ceru el în gând.
„Fiecare să-și afle rostul său pe pământ.

Fiecare să știe că un loc i-e menit,
tot așa cum eu astăzi pe-al meu l-am găsit.
Se-mplinească dorințele-n anii ce vin
și Crăciunul vă fie de dragoste plin!"

RACHEL ELLIOT ȘI ANGELA HEWITT

[redacted]

Întotdeauna mi-a plăcut iarna: diminețile geroase, întoarcerea în casă, la căldură, după ce-ai fost afară în frig... Iar în decembrie, magia Crăciunului cuprinde totul în jur!

Magazinele aglomerate, forfota de oameni de pe stradă, decorațiunile sclipitoare, așteptarea... și, firește, apoi minunata zi de Crăciun!

Ideea acestei cărți mi-a venit în timp ce-mi ajutam nepoții să-și scrie scrisorile către Moș Crăciun. M-am întrebat atunci (cu un fior) ce s-ar întâmpla dacă vreuna din ele s-ar rătăci înainte să ajungă la destinatar. S-ar găsi oare cineva binevoitor (un șoricel, în cazul nostru) care s-o livreze în cele din urmă? Și prin ce aventuri ar trebui să treacă?

[redacted]

Bineînțeles, Crăciunul nu înseamnă doar ceea ce cumpărăm din magazine. Am vrut să scriu o poveste despre lucrurile acelea care nu se pot cumpăra – curajul, de pildă, sau bunătatea. Sper ca aventura de Crăciun a lui Felix să te convingă că poți fi curajos indiferent cât ești de mic și că gesturile mărunte de bunăvoință pot însemna foarte mult pentru alții.

Sper că ți-a plăcut cartea și că ai să te întorci poate la ea anul viitor, ca s-o împarți cu familia și cu prietenii.

Îți doresc un Crăciun cât mai cald și mai frumos și un an nou plin de aventuri!

[redacted]
Alex

[redacted]